

Avtor: www.strazar.org

Basen o Starnjanih ali kako so nastale nekatere pomembne besede, I. del

Boj za kuro

Nekoč v davnih časih, v deželi ob zeleni reki, so živeli zelo zanimivi prebivalci. Imenovali so se **Starnjani**. Gre za bitja, ki so se imela za zvezde, kot bi danes imenovali pomembne estradne umetnike. Besedo so prevzeli Angleži (star = zvezda), v naših krajih pa ljudje raje dobre umetnike kličejo »zvezde«.

V današnjih časih bi Starnjane poimenovali verjetno živali, sebe pa seveda takrat niso poimenovali tako. Kako le, ko pa drugih bitij sploh niso zaznali. Ljudje so v tistih časih živeli samo ponoči in to v najbolj globokih votlinah, saj so podnevi vladal strašni Starnjani. Ti pa nikakor niso prenašali ljudi. Če so Starnjani samo zavohali človeka, so takoj organizirali straže, ki so vsiljivce-ljudi pregnale iz obljubljenе dežele. Ljudje pa niso bila hrabra bitja. To so Starnjani dobro vedeli. Še to. V čast ustanavljanju straž zoper ljudi še danes sodobniki poimenuje določene kraje – **Straža**.

V prelepi reki v dolini Starnija so živeli raki, v votlinah so prebivale čudne ribice, ki so bile podobne človeku. V premnogih mlakah so živele žabe in ribe, v pobočjih škržati in kače, na poljih miši in mačke, v votlini medvedi, volkovi. Tudi konji in krave so bili prebivalci skupnosti, res pa je, da so bili v manjšini. Na pašnikih se je pasla čreda oslov, ki pa jih nihče ni jemal resno. Zakaj? Ker niso želeli biti niti konji niti zebre. Da boste vedeli, zakaj imajo osli od takrat tako čuden sloves. Niso namreč hoteli biti podobni nobeni živali, ki se je imela za pomembno. Želeli so ostati samo to kar so. **Osl**.

Skratka. Dolina je cvetela v svoji različnosti. Kot bi jo narisal sam stvarnik. Prelepa polja, mogočni gozdovi, zelenomodra reka. Kaj si Starnjan sploh še lahko želi? Ima vse kar vidi, drugo pa itak ne obstaja. Že takrat je veljalo, da se je vredno boriti samo za tisto kar šteje. Šteje pa samo to, kar se vidi. Ali vonja. Ali sliši. Ali okusi. Že od takrat naprej velja, da je najboljše, kar se ti lahko zgodi ena velika **salama**. Njo lahko poduhaš, vidiš in jo na koncu poješ. Zato šteje. Sedaj tudi veste, zakaj premnoga ljudstva malikujejo salamo in ji prirejajo praznike.

Skupnost je živela idilično življenje. O skupnih stvareh so odločali na srečanjih, praviloma v votlinah, kjer so hranili grozdje. Saj res. Vas zanima kako je nastala beseda **VINO**? To je bilo takole.

Lisice so shranjevale grozde v votlinah, kjer je občasno izvirala tudi prečudovita voda. Ko se je iz nje rodil hudournik in je pritekel v votlino, je v svoji silni moči stisnil grozdje in nastala je sladka pijača, ki pa je postajala vsak dan bolj kislа. Ko so Starnjani, sicer po pomoti, nastalo pijačo tudi posrkali, so se počutili izredno lepo. Danes bi rekli, da so bili v rožicah. Poskušanje nove pijače jim je prešlo v navado. Na koncu so se že vikali in vzklikali: "VI NO?" To je pomenilo: "Ali tudi Vi nebi poskusili to prečudovito pijačo?" S časoma se je pijači prijelo ime "VINO".

V teh prečudovitih votlinah, kjer so hranili vino, so izvolili svojega predstavnika, ki je skrbel o splošnih stvareh, kot primeroma čiščenje poti, skrb za vodo, prevoz malih živali v šole itd. Saj res. Starnjani so imeli tudi vrtec za male živali. O kako lepo je bilo videti male opice, slončke, tigre, kako se skupaj igrajo. To je bilo lepo življenje. Resnično vam povem.

Najpomembnejše mesto v skupnosti, namreč vodenje Starnjanov je zasedel **SLON**, saj je dajal vtis mogočne in pokončne živali. Vse svoje hibe je pokril z **AVTORITETO**, ki jo je kupil na srečanju slonov, ki so vodili tudi druge skupnosti. To besedo so takrat zelo resno vzeli. O pravem pomenu besede se še do današnjega dne ni razpravljalo. Zato me ne vprašajte, kaj naj bi ta beseda pomenila. Tudi takrat se Starnjani o tem seveda niso spraševali. Je pa res, da so določene živali vzeli besedo skrajno resno. Zelo pomembna je bila tista beseda, za katero je lahko slon skrtil pomanjkanje znanja, volje ali pa strah pred mišmi.

Nekateri tudi trdijo, da so Starnjani skovali besedo avtoriteto iz treh besed in sicer: avto + rit + eto. Še to. »AVTO« je v stari starnjanščini pomenila »SAM«. Tako so razlagali, da pomeni avtoriteta nič drugega kot »eto pojdi sam v svojo rit«. Toda tega ne razlagajte naprej, ker te razlage ni mogoče preveriti.

Slon si je za svojega namestnika izbral kameleona. Beseda je skovanka med besedami kamen + le + on. Takrat naj bi beseda pomenila, da je trden kot kamen in da mu je tudi zelo podoben. Glavna kvaliteta kameleona je bila prilagajanje okolju, ki je bilo takrat zelo kamnito. Danes bi rekli kraško. Saj veste, da se morajo živali včasih prilagoditi okolju, mar ne? Zakaj je slon izbral za namestnika kameleona? Mislil je, da je dobro, da ima ob sebi vsaj eno žival, ki se lahko prilagodi tako prebivalcem iz levega, kot tudi živalim iz desnega brega prelepe reke.

Kameleon v tistih časih še ni uporabljal trika spreminjanja barv. Tako da je naš junak tudi izumitelj sposobnosti spreminjanja barv. Kako je kameleon ugotovil, da je najboljše prilagajanje spreminjanje barv? Takoj Vam povem.

Na levi strani reke so namreč Starnjani vzgajali vinsko trto, ki je jeseni pordečela. Kako so uživali prebivalci levega brega, ko je vinska trta dozorela. Pravijo, da je včasih **VESELICA** trajala tudi po tri dni. Saj res. Ali vas zanima, kako je nastala beseda VESELICA? Starnjani iz levega brega so v času obiranja grozdja imeli vesela lica. Tako je nastala ta naša zelo pomembna beseda.

Da bi ga prebivalci leve strani reke vzeli kameleona za svojega, se je prebarval na rdeče in že je postal njihov član, ki je imel značilna rdeča lica. Barva se je zažrla v kožo in glej ga čudeža, kameleon jo je priklical na plano takoj, ko je začutil potrebo po bližini s Starnjani iz levega brega reke.

Na desni strani reke pa so živali veliko svojega časa preživele v votlini, namenjeni za meditacijo. Danes bi tej besedi lahko rekli počivanje. Ker je bilo tam bolj temno, je moral kameleon, če je želel prenesti voljo svojega gospodarja, seveda spremeniti tudi barvo v črno, da so ga prebivalci bolje sprejeli.

Slon je že vedel, zakaj je kameleon najboljši partner pri upravljanju skupnosti. Zdaj veste tudi vi, kako je prišlo do tega, da kameleoni spreminjajo barve.

Skupnost Starnija je živila dokaj idilično življenje. To sem že povedal. Samo poudariti želim, da je bilo res tako. Za tiste, ki ne verjamete na prvo besedo. V času Starnije je namreč veljalo, da je

najpomembnejše od vodje pametno govoriti, od slušatelja pa se upogniti, ko je govorec izrekel čudežne besede. In to takoj, ko avtoriteta izusti besede. Včasih je bilo dobro, da je bil izpolnjen ukaz že, ko se je beseda samo prekucnila skozi jezik vodje in še ni dosegla niti ustnic. Če pa je vodja izustil zgolj prvo črko besede, pa je bilo modro upogniti hrbet iz razloga, da je vodja videl, da ti niti na misel ne pride dvomiti v njegove besede.

Od tistih časov se zato ljudje raje upogibajo, kot sprašujejo ali dvomijo. Zato ne zamerite staršem, ki včasih zahtevajo **UPOGLJIVOST**, vi pa ne veste zakaj je to potrebno. Ne sprašujte. To je zato, ker je to tako že od časov Starnije. Saj res, v novejši zgodovini Starnije, so besedo posodobili, tako da se uporablja beseda **UBOGLJIV**. To pa zato, ker so Starnjani nekoliko kasneje spoznali Boga, ki je nadomestil vodjo iz stare dobe.

Starnjani so imeli hrane dovolj, saj so hodili ponjo v druge doline. Svojo – dolino oz. svoje pašnike so namreč »šparali«, verjetno za svoje potomce. Kdo bi vedel. Mogoče pa so s tem želeli zgolj ohraniti lepoto narave, ki je bila takrat resnično prekrasna. Ni potrebno poudarjati, da Starnjani še niso poznali prašnih cest, polnih tovornjakov ali pa polivanja svojih iztrebkov pred odprtini votlin, velikih dimnikov, ki bruhaajo saje in tako naprej. Govorijo, da so Starnjani bili pravi ekologi že s tem, ko v naravo niso posegali niti tako, da bi popasli travo, ki jim leži pred votlino. Saj res. Tudi onesnaževanja s hrupom niso poznali. Niti naprav, ki cele noči preganja strahove iz nekakšnih topov. Namen teh naprav je bil preganjanje ljudi, ki so želeli ponoči napolniti svoje želodčke.

V Starniji pa so seveda nastali tudi spori, še posebej v času parjenja. Saj veste, da so določene živali v tem času nekoliko bolj občutljive. Spori so nastali tudi takrat, ko je slon uveljavil svojo avtoriteto mimo volje prebivalcev. Takrat so Starnjani vzeli stvar v svoje roke in so na avtoriteto nekoliko pozabili. Kdo bi jim zameril. Ko so pa verjeli, da »delata« slon in kameleon samo v njihovo dobro. In ko so ugotovili, da temu ni čisto tako ... so se vneli boji, praviloma v votlinah, kjer so hranili pijačo. Pa še besedo avtoriteto so razlagali po Starnjansko (beri »eto pojdi v svojo rit«).

Starnjani so vse informacije o dobrih delih svojih voditeljih izvedeli iz časopisa, ki so ga poimenovali **STARNJAN**. To je bil čisto pravi časopis z vsemi informacijami, ki so pomembne za življenje slehernega Starnjana. Veste včasih ni bilo tako, da je živali zanimalo, kaj bodo jutri jedle, kje bodo spale in podobne reči, ki dandanes tarejo ljudi. Takrat je bilo vse drugače.

Pomembno je bilo zgolj to, kdaj te obiše slon, saj bo takrat zagotovo veselica. Vsaj tako so mislili. Zato je bilo za Starnjane najpomembnejša informacija, koga je ali bo v tem mesecu obiskal slon. V zadnji številki je pisalo, da je obiskal staro medvedko.

V časopisu je pisalo tudi, da se bliža največji praznik Starnije in sicer praznik nedela. Praznik nedela je bil največji praznik v Starniji, saj so na ta dan prikazali vsa dela in naprave, ki so jih uporabljali v preteklosti in jih celo v času Starnije ni bilo več. Kako pa lahko kaj narediš, če prikazuješ nekaj, kar ni več. Kajne? Zato je bil nedelo največji praznik. Da se Starnjani slučajno ne bi spomnili, da bi izvedli aktivnosti, ki zahtevajo napor. Še posebej miselni napor je bil izredno nezaželen.

Male živali so bile resnično zdrava in vesela bitja. Navihano so hodile v šolo za male živali, se podile za okroglimi sadeži, se učile živalske pisave, kruljenja in tudi paritvenega plesa. Vodja šole je bil učeni **PASAVEC**, učiteljice pa so bile kure, petelini in purani in druge živali, ki so naredile poseben izpit za poučevanje. Imeli so tudi učitelja za tuljenje, kar bi danes imenovali učitelja za glasbo. Predmet je

občasno učil petelin, ki je imel zelo veliko perjanico in velik posluš za sodobno glasbo. Vodil je tudi krožek, ki so ga imenovali krožek za pomoč vsem živalim.

Predmet »tuji jezik« je bil še posebej zanimiv. Opice so se učile kikirikanja, piščančki so se učili lajanja, mali kužki so morali govoriti govorico ovc. Tuje jezike je učila najstarejša kura, ki je imela pri pasavcu še posebno mesto. Bila je njegova zaupnica. Verjetno zaradi izkušenj.

Biti učitelj malim živalim je bilo namreč najpomembnejše delo v Starniji. Kot sem že povedal, drugega dela živali tudi niso imele. Zato je še danes najpomembnejše za male živali, da se učijo. Kaj bodo delale, ko bodo velike, pa tako in tako ni pomembno.

In zato tudi danes ljudje izobražujejo svoje mladičke, brez da bi vedeli, v kaj jih želijo izobraziti. Torej ne krivite ministre za izobraževanje za morebitno napačno pot, ki jo ubira. Krivi so geni Starjanov, ki se pretakajo po žilah ljudi. Prav gotovo.

Starši so lahko o napredku v šoli svojih mladičkov izvedeli na zadnji šolski dan vsakega šolskega leta. Tudi pasavec je namreč kupil avtoriteto, kar pomeni, da se v njegovo delo v času izobraževanja ni smel vmešavati nihče. Prav nihče. Saj res. Sedaj tudi veste zakaj danes uporabljajo pasavca v reklamah, ki opominjajo otroke, da se morajo v vozilih privezati. Pasavec je bil namreč eden izmed najznamenitejših predstavnikov Starnije, danes bi lahko rekli, da je bil izumitelj. Pogruntal je namreč ščit, ki te varuje pred vsakršnim orožjem, ki se je takrat uporabljalo v Starniji. Več o orožju, Vam povem v nadaljevanju.

In tako so minevali dnevi. Navzven je delovala skupnost zelo **USKLAJENO**. Ne me vprašati, kaj to pomeni »usklanjeno«? Takrat je to pomenilo, da so živali hodile na obiske drugim živalim, za hrbtno pa so jih opravljale. Prav tako je beseda pomenila tudi to, da je potrebno brezpogojno ubogati avtoriteto. Ne bom razlagal kaj pomeni beseda »brezpogojno«, saj za to nimam časa. V eni izmed knjig pa lahko preberemo, da to pomeni »verjeti tudi, če sam to še nisi videl ali poizkusil«. Kdo ve.

Vsi spori so se torej »uskladili«, za kar sta poskrbela kameleon in slon. Včasih sta morala obljubiti kakšni živali tudi priboljšek. Da je bil mir v deželi. Nekomu so obljubili malo večjo pašo, drugemu nekakšno juho v kateri so plavali vsaj tri vrste mesa, tretji pa se je zadovoljil že z novo zadolžitvijo, kar je pomenilo, da je dobival priboljšek vsak mesec in sicer petega v mesecu. Na točno določen dan. To je bilo v Starniji velik privilegij, saj je bilo premnogo prebivalcev zaradi velike suše, ki je vladala tisto poletje, lačnih. In žejnih seveda, saj je vino po navadi pošlo že zelo zgodaj.

V Starniji so živeli tudi **LEVI** (živali levi, ne gre za politično opredelitev). Glavni lev je bil že nekoliko onemogel, zato se je odločil, da bo več časa preživel na hribčku v svojem brlogu, ki ga je sam izgradil. Takrat so temu rekli, da si si je sam »**IZDRGNIL**« votlino.

Mladi levi so samo čakali na ugoden trenutek za prevzem krdela. Toda v Starniji prevzem krdela ni mogoč brez soglasja slona in kameleona. Ko sta slednja ugotovila, da bi bilo za Starnijo dobro, da krdelo prevzame bolj »usklanjeni« lev, saj stari ni ubogal avtoritet, sta ukrepala in dala soglasje mlademu levu, za prevzem krdela.

Najmočnejši lev, ki se je glasil na ime **SIMBA**, ni čakal dolgo. Saj veste, od kje je dobil junak iz pravljice ime, mar ne? Ne? Potem pa poslušajte.

Že v času Starnije so namreč poznali šolo za prevzemnike, ki so jo poimenovali »MBA«. Kaj pomeni MBA ne vem, takrat pa je to pomenilo vstopnico v visoko družbo Starnjanov.

Simba je opravil preizkus MBA z odliko. Glavni predmeti v šoli so bili »krepitev ega«, opravljanje samopromocije in podobnih predmetov, ki se že dolgo ne poučujejo več. Ugotovili so namreč, da so predmeti primerni za večje skupnosti od Starnije, ki je bila navajena na usklajeno življenje brez osebnosti, ki bi zahtevale košček časti, ki je že v celoti rezervirana za slona in kameleona. Toliko časti, da bi jo porabili še za Simbo, pa tudi Starnija takrat ni premogla.

Ampak. Simba je vseeno pravočasno opravil šolo MBA, in od takrat je vsako žival, ki jo je srečal na sprehodu vprašal: »**SI MBA?**«. In to samo zato, ker je vedel, da ubogi sogovornik ni mogel opraviti MBA šole že zato, ker ni imel dovolj znanja iz lova na šibkejša živali. Lov je bil namreč pogoj za vpis v MBA šolo. Tako. Sedaj veste, kako je nastalo ime za junaka risanega filma.

Simba je močno želel postati prvi lev v krdelu. Prvo mesto v krdelu je pomembno za »ego«, ki se hrani s častjo. Saj vem. Ne veste kako je nastala beseda »ego« oziroma »ega«. No. Pa vam povem še to resnično resnično zgodbo.

Ko je Simba nekega dne pohajkoval ob reki, kar bi danes rekli trimčkal, je nenadoma zagledal odsev v vodi. Bil je izredno podoben najmočnejšemu bitju, kar ga je videl v svojem življenju. Simba ga pokliče z besedami: »EJGA«, kako ti je ime, prijazen mož? Odsev seveda ni odgovoril, skozi zgodovino pa so tega čudežnega duha preimenovali v **EGA**. Verjetno zato, ker se lažje izgovori v angleškem ali kakšnem tujem jeziku.

Tako. Da boste vedeli, če vam kdo reče, da imate velik ego ali da vam ne manjka EGA. To pomeni samo to, da je sogovornik pozdravil vaš veliki odsev, ki ga je videl za vami. Pomeni tudi, da ste verjetno poslani od samega Boga, saj se duhovi pojavljajo zgolj izbrancem. Mar ne?

Še eno lastnost ti podari EGO, če se srečaš z njim. Dobiš čudežno moč, ki ti pomaga pozabiti na vse, ki se nahajajo v tvoji bližini. In to zato, ker enostavno mimo njega ne moreš videti. Saj nisi sam kriv zato, če slučajno pohodiš svojega soseda, ki je ravnokar prišel k tebi na obisk. Logično. Kriv je ego, ker je tako velik, da ti zastira pogled.

Simba je torej želel, še posebej po srečanju z egom, takoj prevzeti vodenje krdela. Izkoristil je priložnost, ko se mu je ponudila. To je bilo na dan, ko je odšel stari lev na daljši dopust v svoj brlog. Takrat ga je Simba skupaj s pajdaši vanj zaprl in lev ni mogel več iz njega. Mladi levi so vzpostavili novo oblast. Razdelili so si lovišča, mlada levinja, izbranka najmočnejšega leva, pa si je zaželela tudi vodenje šole za male živali. Nečimrnost ji ni dala miru. Želela je biti prva dama Starnije. Duh, o katerem smo govorili, je namreč zelo nalezljiv.

Ko je levinja izustila željo po vodenju šole za male živali, se je njen izbranec Simba takoj lotil dela. Poklical je kameleona in skovala sta načrt. Ugotovila sta, da potrebujeta za napad na šolo še vsaj šest živali, ki bodo vestno izpolnjevale ukaze. To ni bil navaden načrt. Imenovali so ga z učenimi besedami »cilji posvečujejo sredstva«. Da vas ne bi kakšen učenjak slučajno zavedel, da si je napisane besede izmislil kakšen navaden človek po imenu Machiavelli! Ne jim verjeti. To sta izumila Simba in kameleon.

Za izvedbo načrta sta poklicala **lisico in njeno sestrično, pingvina, kameleonovega bratranca, pava** ter Simbinega bratranca po imenu **TUTAKUJE**, ki pa je bil pravi vojskovodja. O njemu ni potrebno izgubljeni besed. Saj veste. Vojak kot vojak. Ko je bilo potrebno izvesti kakšno vojaško akcijo (npr. lovljenje gazel) je samo rekel »tu taku je« in vojska je opravila ukazano nalogo. Zato še danes s temi besedami opišemo dogodke, za katere je bolje da se v njih preveč ne vrta. Nekateri tudi pravijo, da z izrekom teh besed izkažemo čast velikemu vojskovodji Starnije.

Celotno operacijo so načrtovali zelo zgodaj zjutraj. Dobra priprava je namreč ključ za uspeh. Akcijo so skrivno poimenovali »**LOV ZA KURO**«. Zabičali so si, da morajo uspeti, saj gre za čast mlade Levinje.

Da ne bi slučajno kdo pomislil, da so želeli dobro šoli za male živali! To takrat ni bilo pomembno. Pravijo, da so **KADROVSKE MENJAVE** od tistega časa tudi pri nas pred vsakršnim vsebinskim vprašanjem. Sem povedal preveč učeno? Po domače se lahko temu pojavu reče, da je od tistega časa pomembno zgolj to, da štejejo mesta, ki prinašajo priboljške. Neki modrec pa je v staro knjigo zapisal isti pojav z besedami »Bog si je najprej sam sebi brado ustvaril«. Zdaj razumete, od kje modrecu te učene besede? Ni si jih sam izmislil. To so izumili Starnjani pred njim.

Borci, ki so pripravljali napad na šolo, so se oborožili z »najtežjim« orožjem v Starniji. Uporabili so orožje, ki so ga takrat poimenovali »**dezinformacije**«. Kaj naj bi to pomenilo še sam ne vem, vem pa, da orožje povzroči velike bolečine, na katere Starnjani niso bili odporni.

V pripravi so imeli tudi klasična orožja, kot so **laži** (to orožje poznamo, saj gre za nekaj kar ne obstaja), **sprenevedanje** (tu gre za orožje, ko se delaš, da nekaj ne veš, čeprav to dobro poznaš ali ko zagovarjaš svoja ravnanja, čeprav veš, da nimaš prav) in druge ukane, ki so pomembne za totalni boj.

Izumili pa so tudi novo orožje, ki so ga poimenovali »**ignoriranje**«. Priznam, da te besede ne poznam. Zato sem si pomagal s slovarjem starnjanskega jezika, ki za navedeno besedo pove naslednje: ignorirati pomeni ravnati, delati namenoma tako, kot bi koga sploh ne bilo. Orožje je torej izredno nevarno. Če te zadane, preprosto izgineš. Te ni. Zdaj razumete, zakaj ima pasavec ščit? Ker bi sicer lahko podlegel pod orožjem, ki so ga izumili Starnjani!

Za klasično orožje je bil zadolžen **PAV**, ki seveda ni bil čisto navaden pav. Menil je namreč, da je slon. Ni bilo živali v Starniji, ki bi ga lahko prepričala v nasprotno. Pav je bil primeren borec tudi zato, ker se je znal lepo operjiti in je bil navzven lahko prav prijazna pojava. Toda njegova narava je bila klana. Danes bi lahko rekli premočrtna. Beseda pomeni, da ko se odločiš in greš po črti naravnost tudi, če črta vodi v brezno, ne popuščaš. V odločnosti mu resnično ni bilo para. Tudi, ko je bilo potrebno nekaj »uskladiti«, je to znal storiti brez napake. Resnično vam povem. Znal je. Bil je celo tako dober, da je izumil novo besedo, ki ji danes rečemo politika.

Pogosto je znal povedati: »**vse je to politika**«. Modre besede je uporabil vselej, ko ni našel odgovorov na vprašanja, ki so mu jih postavljali Starnjani.

Starnjani besede politika pred tem seveda niso poznali, sliši pa se, da naj bi v takratnih časih beseda bila sestavljena iz besed »**POL**«, ki predstavlja okrajševalnico za politik in besedo **TIKA**. Beseda TIKA pa je bila okrajšava za besedi »**TIKA TAKA**«, ki je označevala uro oz. čas. Če povedano skrajšam, je beseda politika označevala »politik tika taka«.

Že takrat so z besedo **POLITIK** imenovali gospoda slona, saj naj bi izgledal kot nekdo, ki je vedno polit. Saj veste, da se slon venomer poliva s svojim rilcem. Mar ne?

Starnjani so namreč svoje izbrance volili samo po enkrat in to na točno določen dan in uro. In beseda **POLITIKA** naj bi vodje spomnila, da prihaja čas (tik tak), ko bo potrebno zapustiti vodenje Starnije. Kdo ve zakaj se tega običaja nismo navzeli tudi današnji ljudje? Verjetno zato, ker bi to pomenilo prevelik umski napor. Izbrati med tistimi, ki jih ni in tistimi, ki se ponujajo, je resnično težko. To drži.

Saj res. Pav je besede »vse je politika« uporabljal zato, da je svoje soborce spomnil, da je potrebno pridobiti čim več priboljškov takoj, saj se bliža dan, ko bodo na vodstvih drugi Starnjani. Ki bodo delili priboljške drugim.

V borbi je posebno mesto dobil tudi **PINGVIN**. Njegova naloga je bila, da v imenu staršev malih živali zahteva **SPREMEMBE** v vodenju šole. Beseda »sprememba« je predstavljala skovanko med besedama spreti in memba. Po starnjansko je beseda memba pomenilo član. Angleži so besedo nekoliko posodobili in jo kličejo »member«.

Če je Starnjan uporabil besedo sprememba je to pomenilo, da je potrebno spreti člane Starnije, saj sicer ni mogoče lahkotno vladati. Mislim, da so govorili o izreku, ki se glasi »**deli in vladaj**«. Izrek so kasneje uporabljali tudi druga ljudstva, ki pa so mu v latinščini rekli Divide et impera.

Pingvin je tako Starnjane prepričeval, da je sprememba dobra stvar saj bo s tem, ko bodo sprti učitelji in ostali prebivalci, to zelo dobro za vzgojni proces. In male živali bodo hitreje sprejele učno snov v svoje male glavice. Kako je to mogoče?

Povedal je naslednje: »Če je učiteljica jezna, se jo male živalce bolj boje in posledica je, da mladički hitreje tečejo. Tek pa malim živalcam rešuje življenje«.

Zato so še danes male živali izredno dobre pri predmetu »ko je kriza, beži čim hitreje proč«.

Ostali člani za boj pripravljenih Starnjanov niso odigrali ključnih vlog, morali so zgolj izvajati ukaze in biti pri tem vsaj toliko zbrani, da niso pozabili pritisniti na gumb, ko je bilo potrebno sprožiti kakšno orožje. Lisica in njena sestrična sta bili zadolženi za udeležbo pri boju in obiranje morebitnih nasprotnikov, Simbin bratranec pa je moral poskrbeti še za organizacijo vojne priprave v svoji votlini, kjer se je hranilo grozdje.

In boj se je začel.

Kure, ki so od pava pričakovale naklonjenost (saj so njegove sestrične po tretjem kolenu), so po prvem bliskovitem udarcu oboroženih Starnjanov, planile v jok. In reka Starnije je poplavela bregove vse do vinskih trt. Prebivalci Starnije so se zdramili. Pa ne zaradi joka. Zaradi vode, ki bi lahko uničila sveto rastlino – vinsko trto.

Prihiteli so na pomoč, a se je k sreči izkazalo, da so kure prenehale z jokom takoj, ko jih je nagovoril pav. Obljubil jim je nove kletke, kot povračilo za potrpežljivost, ki je potrebna zaradi višjega cilja. Prebivališče (votlina, kjer so se male živali učile) ne bo imelo več prepaha. Imelo bo nova okna, vrata. Stene bodo debelejšje od prejšnjih. Samo počakati morate na boljše čase, ki prihajajo. Pa bo, je rekel pav. In koruze bo v izobilju. Je še dodal.

Sedaj veste, zakaj so še danes kure zaprte v mrežastih kletkah brez debelih sten? Ker so imele opravka s pavom, ki je zadevo dobro »uskladil«.

Pa tako resen je bil, ko je obljubljal, so tarnale kure, ki niso dobile obljubljeno. Še osli so mu nasedli. Pav jim je namreč obljubil, da je cilj boja v šoli za male živali izboljšana malica za male osličke. Obljubil je več detelje!

Sedaj tudi veste od kje sloves, da lahko osla vsaj enkrat nanguncaš! Od tistega dne naprej so osli pripravljani na ukane in ritnejo takoj, ko jih želi kakšen modrijan preslepiti še drugič. Prav tako od takrat naprej glasno tulijo svoj A, ki predstavlja prvo črko besede, ki smo jo zgoraj že razložili. Mislim na besedo »avto rit eto«.

Toda vojna še ni bila končana.

Da, takšni so bili Starnjani, ki pa so se skozi čas križali z ljudmi. S tistimi, ki so se skrivali v najglobljih jamah. Druge ljudi so pregnali nekam na sever kontinenta, ki se je kasneje preimenoval v Evropo. Zato se ne čudite, če se potomci Starnjanov želijo zgledovati po narodih iz severa vsakič, ko ugotovijo, da je čas za spremembe!

Saj res, verjetno Vas zanima, kako se je končal »boj za kuro«? Ne vprašajte. Bitka se bije še danes. Samo pogledati je potrebno iz luknje.

www.strazar.org

Basen o Starnjanih ali kako so nastale nekatere pomembne besede - II. del

Spoznajmo pomembne besede KRIZA, LJUBITI, NIRVANA in zakaj je pomembno, da naredimo dober PRVI VTIS

V deželo Starnijo se je nekoč, po dolgem času blagostanja in miru, vselil **NEMIR**.

Nemir je zelo težko opisati. Je pa podobno, kot če se pred nevihto počutite poklapano, pa ne veste zakaj.

Nekateri za slabo počutje okrivijo nizek pritisk. Kako je lahko kriv za tlačenje k tlom nizek pritisk, če te pa lahko pritiska k tlom zgolj nekaj, kar ne more biti majhnega ali nizkega. Že ko smo bili majhni vemo, da nas je lahko k tlom pritisnil samo silak, ki je bil visok in težak, ne pa neka mila jera, ki je komaj uspela premikati trlice, ki jim bi zelo težko rekli noge.

Pustimo to nelogičnost, želel sem samo povedati, da so tudi v Starniji poznali **KRIZO**, kot danes rečemo stanju, ko priboljške jemljejo samo drugi in do nas ne pride niti drobtinica. Kriza je namreč povzročila nemir.

Samo takrat so pojem KRIZA povezovali s krvjo, in ne z materialnimi stanji posameznika. Ne verjamete? Nastanek besede je skoraj gotovo povezan z dvema besedama in sicer **KRI + ZA**. To je mogoče ugotoviti iz hiroglifov, ki so jih našli v neki votlini nad mojo vasjo.

Takrat, v Starniji namreč, so pod tem pojmom razumeli zbiranje krvi za vodstvo Starnije, in sicer iz razloga, da bi pomirile bogove Starnije.

Bogaboječe živali so namreč mislile, da je nemir posledica nezadovoljstva v vodstvu Starnije, ki je zaradi dolgega vladanja pridobilo nekaj preveč kilogramov in vodje niso več hodili na obiske. In vesela lica – veselice so usahnile. To pa je povzročil pravi, ne samo navidezni, nemir med običajnimi Starnjani.

Starnjani so tako začeli spuščati kri drugim Starnjanom, saj so mislili, da bo sveta tekočina pomagala osrečiti nadrejene. Že takrat so vedeli, da kdor pije kri, pridobi na moči.

Zato se ne čudite staršem, če včasih rečejo »ti mi boš izpil vso kri«. Povedati želijo samo to, da vedo, da ste lačni zabave (želite veselice) ampak, da še nimate dovolj moči za nenehno žuriranje.

Starši namreč že vedo, da spuščanje krvi ne odpravi nemira oz., da lahko povzroči tudi trajni mir. Starnjani pa tega seveda še niso vedeli, saj so živeli v t.i. informacijski blokadi. Brali so samo časopis Starnjan. Drugega tudi ni bilo.

Od tistega časa dalje še vedno veliko ljudi pusti, da mu »pobirajo« kri. Z dejavnostjo se ukvarjajo nekakšna neprofitna društva. Navedena društva pa kri prodajajo naprej, tako da priboljšek ne ostane pri njih. To je tako že od časov Starnije, kjer so priboljški bili rezervirani samo za izbrance. Zato je tudi danes običaj, da organizacije, ki delujejo v javnem interesu, priboljške prostovoljno prepustijo

pooblaščenim posrednikom, v katerih pa se pretaka čista starnjanska kri. In priboljški so v pravih rokah. In kult lahko živi naprej.

Ko so Starnjani zbrali že skoraj vso kri in so nekatere živali že omedlevali zaradi pomanjkanja potrebne življenske tekočine, je slon odločil, da bo priredil največjo veselico, kar jo je Starnija doživela. Prebivalci so ga očitno z daritvijo prepričali, da je že skrajni čas za pregon nemira iz prelepe doline.

Imel pa je en problem. Kameleon, ki je opravljal nalogo povezave levega in desnega brega Starnije, ni našel več sreče v svojem poslanstvu. Danes bi rekli, da mu je vse padlo dol. To je stanje, ko si prepričan, da si nekaj opravil nezmotljivo in ne najdeš več motiva za izboljšave. Nekateri temu stanju tudi rečejo, da ti uspeh zamegli pogled.

Skratka slon je sprevidel, da mora za veliki dogodek angažirati druge živali, ki bodo osrečile prebivalce prelepe doline. Pomislil je na **GALEBA**, ki je bil znan po temu, da je v zelo kratkem času lahko obiskal leve, osle in tudi pave. Skratka zaradi svojih velikih kril je resnično potreboval malo časa, da je prenesel informacije med Starnjani. Imel pa je še eno dobro lastnost. Imel je nezmotljiv posluš za glasbo in talent za hitri ples. Oboje pa se uporablja na veselicah.

Toda. Galeb je zaslutil, da bo moral opraviti skrito nalogo, ki pa bo zahtevala velik napor. Osrečiti vse Starnjane? Sam? In kaj bo rekla na njegovo veliko odsotnost izbranka kobra, ki je slovela tako po kraljevski lepoti kot tudi po strogosti, ki jo je izkazala še posebej, če ubogi galeb ni pravočasno prijadral domov. Kače so bile v tistih časih še posebej nevarne, saj so imele še noge, ki so omogočile bliskovit napad. Galeb pa ni želel tvegati.

Še premnogo vprašanj se mu je risalo po njegovi glavi, ko je preučeval možnost opraviti zahtevano nalogo. In vsa vprašanja so se nagibala k odgovoru, da se je bolje zahvaliti za zaupano nalogo in odleteti nekam na jug.

Od takrat naprej vse ptice vsaj enkrat na leto letijo na jug, kot spomin na pogumnega galeba, ki je našel pravi odgovor na zahtevno vprašanje. Galebi pa od tistega časa naprej veliko časa preživijo v južnih krajih, lahko bi celo rekli da tja romajo.

Naš galeb je odpotoval na jug skupaj s prijateljem **KROKARJEM**. Zakaj z njim? Krokari je imel dobro lastnost, da se je ponoči dobro prilagodil temi. Kar pa je ključno za preživetje v nemalokrat divji naravi. Na jugu so takrat živeli še dinosavri. Ki pa niso poznali milosti. Niti do svojih daljnih sorodnikov ne.

Izredno dobro medsebojno usklajeno življenje danes imenujemo **SIMBIOZA**. To pa zato, ker izhaja besede iz starnjanskega leporečja in je sestavljanka besed **SIMBA iz OZA**. Pojem SIMBA že poznate, brez dvoma pa ga tudi današnja ljudstva prepoznajo kot levjega kralja.

Pojem OZ pa so včasih povezali s pojmom »umetnost zabave«. Skratka, če ti je včasih nekdo rekel da imaš z nekom simbiozo, je to pomenilo, da sta s partnerjem prava »**kralja živali na področju umetnosti zabavljanja**«.

Danes bi ju lahko poimenovali »dream team«. In takšna sta bila tudi galeb in krokari. Eden je kraljeval oz. vodil igro življenja podnevi, drugi ponoči.

Podnevi sta **galebarila**, ponoči pa **krokala**. Sedaj veste zakaj se dnevno sprehajanje po južnih plažah, kjer se nahaja veliko hribčkov in dolinc, mokrih teles (zaradi morja seveda) in morskih (danes bi rekli osvežilnih) mehurčkov, še danes imenuje galebarjenje. To velja od takrat, ko sta krokar in galeb uvedla pravilo, da je potrebno zaradi prijaznosti vsakemu bitju nameniti prijazen pozdrav »**včer**«. To je pomenilo, da voda buta v čer in da samo opozarjata milo bitje na nevarnost, ki preti nanjo. Skratka, lahko pomagata, če bitjece želi. Galebarjenje pomeni zgolj drugi izraz za lepo vedenje v času dnevnega sprehajanja ob obali.

O tem, kako je nastala beseda krokanje pa ne rabim dosti govoriti. Izraz opisuje situacije, ko ponoči malo krožiš okoli, saj beseda izhaja iz starnjanske besede kroganje. To pomeni, da krožiš po določenem mestu, dokler se kaj veselega ne zgodi. Seveda velja, da moraš tudi ko krokaš uporabljati pozdrav »**včer**«. Se razume šele, ko naletiš na bitjece, ki potrebuje pomoč.

Vrnimo se mi nazaj v Starnijo.

Ko je slon ugotovil, da nima moderatorja za zabavo, se je spomnil pa mladega petelina, ki je ravnokar ustanovil novo skupino za pomoč mladim kuram z imenom **KOKOBAND**. Baje je beseda nastala kot skovanka med besedami KOKOŠ in BAND. Starnjani so namreč poimenovali svoje glasbene skupine po namenu uporabe.

KOKOBAND je bil namenjen mladim kokoškam, ki so še mislile, da bodo nekoč poletele na jug. Danes bi rekli, da so bile nekoliko naivne, zato jih je moral nekdo nekoliko zamotiti, da so lažje prebrodile brezglavo mladost.

Mlade kokoške je bilo torej potrebno vrteti, da so mislile, da letijo. KOKOBAND je igral, petelini so vrteli mlade kokoške in naloga je bila opravljena. Iluzija je opravila svoje.

Mlade kokoši so namreč želele poleteti v južne kraje, od koder jim je večkrat pisal galeb. In jim pošiljal pozdrave. Ne potrebujemo razprave, da bi ugotovili, da je bil galeb pri pripovedovanju svojih razburljivih zgodb izredno prepričljiv. Vse so mu verjele. Še preveč.

Res pa je, da je ob pripovedovanju svojih zgodbic močno pazil, da jih ne sliši njegova kraljevska kobra. Takoj bi ga.....saj veste kaj.

Da bi pretental kobro, ki je venomer prežala na morebiti preveč osvajalskega partnerja, je izumil tudi **KITARO**. Beseda je nastala iz besed KITA ZA ROZCO. Kit je seveda velik sesalec, ki živi v morju in ne tkivo, ki povezuje kosti. Rožice pa tudi poznate. Galeb, ki je imel velik smisel za pretiravanje, je tako obljubil nežnejšemu spolu celega kita, če mu prinesejo rožice. Ali se vam ne zdi, da je je resnično pretiraval? Res pa je, da je petje s kitaro uporabil za sporočanje voščil kuram, ne da bi jih dešifrirala kobra. Slednja je bila namreč prepričana, da želi ubogi galeb s petjem ob kitari zgolj popraviti nekoliko nizek in rezek ton, ki mu je kalil neizmerno željo po petju.

Zato, ker se kokoši še vedno ne morejo upreti šarma galebov, še danes krožijo po dvoriščih, kot da bi ne imele glave. In zato morajo petelini ali kakšni drugi požrtvovalci tudi danes izredno lepo plesati. Saj veste. Preventivno, da ne bi kakšno pišče spregledalo, da ne bo nikoli poletelo.

Vsakršna povezava med plesom v današnjih časih je zgolj naključna. Danes ples pomeni popolnoma nekaj drugega. Pomeni sprostitev ob prijetnem druženju z ljubljeno osebo. In nič drugega.

Skratka. Slon in kameleon sta uspela prepričati skupino glasbenikov KOKOBAND, da priskočijo na pomoč in osrečijo Starnjane. Rekli so, **da potrebujejo zgolj prvi vtis**, ki bo prepričal Starnjane, da vodstvo še ni za v staro šaro.

Od takrat naprej velja, da je pomemben predvsem prvi vtis zato, ker se o drugem vtisu o določeni stvari nihče ni poglobljajal. Pomembna je bila torej zabava, zabava, zabava in še enkrat zabava. Zakaj je že od časov Starjanov naprej tudi današnja ljudstva ne razmišljajo dlje od prvega vtisa? Prav, vam povem pa še to.

Starnjani so izraz »prvi vtis je najpomembnejši« izumili v igri »merjenja velikosti vtisa stopala v blatu«. Tako so sprejeli pravilo, da šteje samo prvi vtis, saj so drugi vtisi popolnoma enaki prvemu. Zato drugi ne šteje. Ker ni pomemben. Logično. Zakaj bi preverjali drugi in tretji vtis stopala, ko pa imajo že prvega, ki je enak vsem ostalim.

Da boste vedeli zakaj in od kdaj drugi vtis ni pomemben. In zakaj premnogi verjamejo prvemu vtisu, ki je se običajno kasneje prepíše v vse druge tiskane in ne-tiskane nosilce zvoka ali črk.

Res pa je, da sled od vtisa v medijih pripada po-navadi samo eni živali, ki pa mora biti zelo poduhovljena. Saj je ni mogoče najti. Avtorja prvega vtisa namreč.

In kure, pavi in petelini ter druge živali, ki so prejele prvi vtis, saj je bilo poskrbljeno za ples in zabavo so Kdo bi jim zameril. In iskal še drugi vtis.

Pojdimo raje v južne kraje. In pustimo Starnjane pri plesu in zabavi. Pri tem delu jih ni dobro motiti.

Obiščimo sončni Mediteran, ki se nahaja približno dve uri letenja od tu.

Tam je bilo pa noro. Galeb in krokari sta odletela na jug, kjer sta našla svoj **MIR**. Seveda ne rabim poudarjati, da s sabo nista odpeljala kobre in udava, krokarijeve lepše polovice. Bila sta sama. Danes bi rekli, da sta imela fantovski večer. In noč. In jutro. In dan. In tako naprej.

Na prečudovitem otoku sta namreč srečala pisano družčino živali, ki jih do tedaj še nista poznala. Neznano pa privlači. Sicer verjetno ne bi v svoje gnezdo privabila kobre in udava. Mar ne?

Tudi o prvem srečanju med galebom in kobro Vam napišem posebno zgodbo, saj je zelo zelo zelo dolga. Od takrat, ko sta pričela skupno življenje galeb in kobra tudi izraz »ljubezen ne pozna meja«. Saj res, ali veste kako je nastala beseda **LJUBITI**? Lj je okrajševalnica za ljubko. Ubiti pa so od nekdanj uporabljali kot besedo, ki je opisovala postopek preganjanja ljudi iz Starnjije (danes bi rekli pošiljanje ljudi v druge dimenzije).

Skratka, Starnjani so besedo LJUBITI (ljubko ubiti) uporabili kot spomin na partnerstvo med kobro in galebom. Kobre so namreč dosledno ljubile (ubile nežno) svoje izbrance. Sedaj veste tudi od kje izraz "ubij me nežno". Dandanes to stanje (ljubiti) zahtevajo tisti, ki ljubezni oz. vseh posledic, še niso spoznali. Brez dvoma.

Iz navedene dogodivščine pa izhaja tudi šport, ki ga danes imenujemo **JADRANJE**. O, ko bi vedeli, kje sta se spoznala galeb in kobra? Ne morem si kaj, da vam ne izdam skrivnost. V čeburu sta se spoznala.

In kako je nastala jadrnica? Kaj ne veste, da je jadrnica samo nekoliko večji čeber, na katerega je obešeno nekakšno platno, ki je podobno pokrivalu za ljubezensko gnezdece? Se vam že svita? Obljubim, da drugič povem celotno zgodbo.

Skratka. Galeb in Krokar sta pristala v kraju, kjer za nemir ni bilo prostora. To sem že povedal. Pustila sta ga namreč doma. Svojima izbrankama.

In tam, na morju seveda, sta srečala tudi čudne živalice, ki so živele v vodi. Poimenovala sta jih – **RIBE**. Kje sta našla to ime, ne vem. Ko ju srečam, ju povprašam.

Vam pa povem, da sta naša junaka glavna razloga za še en nepojasnjen pojav in sicer **metanje rib iz vode**. Saj veste za, še dandanes nepojasnjeni pojav, ko se ribe masovno mečejo iz vode? Poslušajte.

Ko sta galeb in krokar nekoč pohajkovala ob obali prekrasnega otoka, jih zagledajo mlade tune in sardelice. Ne morejo verjeti svojim očem. Ali vidijo prav? Ali je to res? »Udari me, verjetno sanjam«, je rekla sardelica tuni. In tuna je sardelici naredila uslugo – ampak malo preveliko.

In sardelica je poletela kot bi jo vrglo iz katapulte. Galeb, ki je bil resnično izreden pevec, pa je ravno takrat zapel svoj visoki C in glej ga zlomka. Sardelica je pristala v požiralniku našega pevca. Toda ni prenehal peti. In tudi izpljunil ni. In sardelice ni bilo več.

Ko so ostale sardelice videle, da se njihova sestrična ni vrnila iz objema prelepega galeba, so se pričele metati na kopno, saj so tudi same želele dotakniti božanstvo. Sledile so jim tudi ostale ribe. Tudi večje. Z leti so izlete na kopno izvajale samo še bolj starejše ribe. Zakaj, ne vem. Verjetno zaradi tega, ker se z leti slabe stvari že nekoliko pozabijo. Lahko pa, da je pojav povezan z močnim hrepenenjem, ki ga v sebi še vedno nosijo ribe, ki imajo izkušnje. Mlajše ga še nimajo.

Galebi še danes verjamejo, da se sardelice ne morejo upreti šarmu prelepih bitij. Zato jih tudi lovijo. Saj veste. Tudi današnje punce včasih raje vidijo, da jih kakšen fant prvi obgovori. Galebi torej še vedno verjamejo, da so ribice njihove največje oboževalke.

Galeb in krokar pa sta včasih, ko jih je v to prisilila situacija, s sabo na pot v južne kraje vzela tudi svoji izbranki.

Saj veste. Danes kače pičijo samo, če jih ogrožamo. Galeb in krokar sta to dobro vedela. Zato sta bila doma izredno pohlevna. Ampak včasih so kače pičile tudi če si bil prijazen do njih. Ko so imele kače še noge je bilo torej vse drugače. Bile so hitrejše in so lahko napadle že, če si jih samo malo postrani pogledal. In imele so velike in izredno tanke noge. Pa še veliko jih je bilo.

V spomin na prečudovite nogice, ki so jih nekoč imele kače, si po nekaterih razlagah danes ženske obuvajo visoke pete. Kaj mislite? Ali bi šlo lahko za klic gena, ki nezavedno sili naše družice, da si podaljšujejo noge? Kdo bi vedel. Jaz to na glas ne upam govoriti. Si upate vi?

Saj res. Ali veste kako so kače izgubile svoje okončine in so izgubile hitrost, ki jo zagotavljajo noge? In so postale posledično tudi bolj pohlevne? Prav, povem vam še to zgodbo

Kobra in udav sta s časoma od svojih izbrancev zahtevale, da jih vzameta s sabo na jug vedno, ko se je v moških telesih prebudi nemir. Spoznali sta namreč, da nemir ostane doma tudi, če partnerja odideta. In se lahko naseli v njih. To pa povzroča stanje, ki ni prijetno.

Zaradi izkušenj sta se zato odločili, da potovanja na jug brez njiju več ni dovoljeno. Želeli sta namreč mir tudi zase.

Zato ne razumem današnjih žena, ki govorijo, da komaj čakajo, da mož, ki se odloči obujati spomine na pogumne morjeplovce, zapusti njun domek. Ali ne vedo, da bo doma pustil nemir, ki se lahko naseli v njih? In kaj bo potem? Ko bo nemir opravil svoje?

V trenutkih, ko se v telesu naseli mir, je namreč vse drugače. Srečaš se z **NIRVANO**. To ni deklica. Kot bi nekdo pomislil na prvo žogo.

Starnjani so pojem povezali s popolno umiritvijo uma, osvobojenega od pohlepa, jeze in drugih stanj, ki povzročajo trpljenje. Ta mir, ki je pravzaprav osnovna narava uma, se razkrije, ko se raztopijo osnovni vzroki kvarnih stanj.

To si nisem izmislil sam. To sem nekje prebral. Vem, da sem nekoliko zakompliciral. Povedati želim samo, da v južnih krajih, ko ne spoznaš še nobene osebe do te mere, da bi te lahko ogrožala ali povzročala neprijetnosti, resnično lahko srečaš nirvano.

In to sta vedeli tudi naši junakinji. Želeli sta **drugo stanje**. Sedaj veste od kje izraz, da je neka gospodična v drugem stanju? Gre za pojav, ko srečnica umiri svoj um, osvobojenega od pohlepa, jeze in drugih stanj, ki povzročajo trpljenje. Vem. Tega ni mogoče preveriti. Ker je to že izven mode – biti v drugem stanju mislim. Zato samo verjemite, da je bilo vsaj včasih tako.

In kako sta naši junakinji našli nirvano? Na sprehodu po prelepem otoku sta odkrili drevo, ki je rojevalo prečudežne sadeže. Ki izredno hitro fermentirajo. In ležijo na tleh. Samo pobrati jih je bilo potrebno. V usta so kar sama poskakala. Ali pa so padla v usta, če si ležal na hrbtu. Ne vem natančno.

Ubogi revici se seveda nista mogli upreti skušnjavi in sadja, podobnega hruškam, nista mogli prenehati konzumirati. In to z dneva v dan. In s časoma sta ugotovili, da nog sploh več ne rabita. Še več. Ovirale so ju. Pri njunem najljubšem opravilu.

Sadje sta uživala tako intenzivno, da sta se morali cel čas plazili. Če pa nekaj trenutno ne rabiš in te celo ovira, pa odvžeš. Zakaj bi nekaj šparal za hude čase ali za druge priložnosti? Tako sedaj veste, zakaj so še danes kače brez nog. Ker so jih odvrgele v trenutku nerazsodnosti torej takrat, ko so jim noge predstavljale problem. Fermentacija, ki je nekoliko strokoven izraz za pretvarjanje sladkorja v alkohol, je namreč opravila svoje. Še to.

Se vam že svita od kje beseda **FERMENTACIJA**? Ne? Femme + taca + ja. Ni logično? Beseda pove, da ženske (femme – po starnjansko ferme) imajo noge, ja, ampak samo dokler gre za fermentacijo, torej začetek nekega procesa. Ko proces opravi svoje...uporabite domišljijo.

Sedaj tudi veste zakaj je Bog uporabil nerazsodno bitje v zgodbi o Adamu in Evi. Logično. Razsodna žival nikoli ne bi poskušala zavesti Eve, torej žene, ki je na ta svet bila poslana izključno zaradi ljubezni do Adama.

Danes nas prepričujejo, da morajo žene moške zgolj spoštovati in jih ne ljubiti. Pravijo namreč, da moški ne razumejo ljubezni, in da mora nežnejši spol posredovati čustvo, ki ga njen partner lahko razume. S tem bi se strinjal. Nekaj, kar ne razumeš, težko želiš. Je pa res tudi, da moškim že v zibelke položijo resnično zgodbo o tem, kako je nastala beseda ljubiti (ljubko ubiti).

Ups. Kaj pa če tudi mladim punčkam povedo mamice isto zgodbo? In še vedno mladenke želijo ljubiti?

V naslednji zgodbi bom mogoče povedal nekoliko več o tem, od kje izraz »nima smisla odkrivati tople vode«. Tudi ta izraz so izmislili Starnjani. Samo oni so v to resnično verjeli. Danes bi rekli, da so izrek uporabljali dobesedno.

Še nekaj za **ZAKLJUČEK**. Ne za ključek (mali ključ). Mislim zares za konec.

Besedo **VOLITI** so prav tako izumili Starnjani. Ko gre vol v čredi v kraj, kjer misli, da bo boljša paša, opisujemo tudi danes dogodek, povezan z iskanjem avtoritete, ki ti omogoči stanje ugodja. Upanja v boljšo prihodnost. Več paše. Ko bo nekdo drug poskrbel zate. In ti bo zagotovil službo, hrano, vodo. Skoraj bi napisal tudi, da ti bo nekdo, ki si ga volil, priskrbel še ženo. Ampak sem si premislil. Ker bi to bilo brez dvoma že pretiravanje. Da ti bo politik "zrihta!" boljšo polovico? Ko pa je slednja (najboljša polovica) vendarle rezervirana za zvezde (Starnjane). Se strinjate?

Skratka. **VOLITI = VOL + ITI !**

p.s. Danes lahko zasledimo, da nas (volilce) večkrat želijo označevati z ovci in ne z voli. Sedaj, ko ste izvedeli pravi pomen besede voliti, zmerjevalce opozorite, da so vas poklicali z napačnim imenom. Ostanimo torej to, kar smo. Voli.

Basen o Starnjanih ali kako so nastale nekatere pomembne besede – III. del

Kaj je torej problem - zakaj se ne razumemo med sabo?

V času Starnije, torej deželi presežkov, čistosti, resnične in prvinske ljubezni, ki je slonela na dejanskih besedah, in ne tistih, ki jih danes uporabljamo ter za katere smo že ugotovili, da jih potomci Starnjanov razumemo popolnoma različno, niso poznali **PROBLEMOV**. Še več. Besedo problem so uporabljali popolnoma za druge namene, kot to velja danes.

Veste, beseda **PROBLEM** je nastala kot skovanka besede **PRO**, ki pomeni biti za nekaj in besedo **EMBLEM**, kjer pa sta prvi črki spuščeni. Verjetno zaradi melodičnosti jezika.

Beseda emblem namreč tudi danes pomeni likovno znamenje, ki simbolizira kako pripadnost, dejavnost, idejo. Poznamo heraldični emblem; rodbinski, vladarski emblem, emblem podjetja. Tudi žig s srpom in kladivom je seveda emblem ene izmed pomembnih političnih partij v novejši zgodovini potomcev Starnije.

Če si v času Starnije izustil besedo **PROBLEM**, je to pomenilo ravno nasprotno, kot to velja v današnjem času. Če je bil nekdo problem je takrat pomenilo, da je prav gotovo za pravo-našo stvar in da brez dvoma ni sporna oseba. Kot primeroma **TUTAKUJE** iz zgodne o Stranjanih. **TUTAKUJE** je bil vojak, ki je vzgojen, da ne dvomi. In tudi vzgaja svoje borce v tem duhu. V času Starnije je bil dejansko **TUTAKUJE** največji problem. Torej nekdo, ki je bil najbolj vdan stvari. Res pa je, da v Starnije besede **ARGUMENT** niso poznali. Zato je bilo tudi lažje izpeljati kakšno stvar. Potrebno je bilo samo ugoditi vodji, ki je izustil kakšno željo in stvar je bila izvršena.

Besede argument seveda ne znam pojasniti. Od nekdaj so me namreč učili, da vladi ali cesarju ni potrebno predložiti za svoje trditve nobenega dokaza, analize. Da jim z ničemer ni potrebno podpreti svojo trditev ali željo. Ali ukaz. Res pa je, da moram sam uporabljati argumente in sicer vedno, ko želim priboljšek, ki ga deli boljša polovica. Tam pa igrajo argumenti ključno vlogo. "Argumente na mizo" pravi, ko želim odjadрати nekam kjer je bolj zeleno ali modro.

Da, očitno moramo pojasnjevati argumente samo sirotki. Tisti, ki nimamo oblasti.

Ali sedaj razumete, da Starnjani besede **ARGUMENT** niso poznali? Komu bi pa morali polagati račune na mizo? Ljudem? Ne bodite smešni, saj so vendar bojzljiva bitja. Upogljiva bitja.

No, vrnimo se k besedi problem. Kaj, če nas danes nekdo poimenuje, da smo problem? Kaj pomislimo?

Vam pomagam s Kocbekom, ki je bil iskren član uporniške organizacije v novejši zgodovini naše Starnije. In na koncu je bil njen največji problem! Bil je nekdo, ki je bil sovražnik organizacije in tudi tistih, ki so organizacijo sovražili. Ostal je sam, ker je iskreno želel svobodo in je iskal resnico mimo dogem, ki so jih napisaliverjetno preveč na hitro. In jih ni razumel. Zato je ostal na svojih stališčih.

Na svoji poti, ki pa se ni smela izgraditi. Ker si je tako nekdo zamislil. Vodja. Sledilci seveda ne dvomijo. Sledijo. Torej Kocbek je postal največji problem.

In kaj nam povesta zgornji zgodbi? Da imamo potomci Starnije resnično problem!

Dokazali smo, da še besedo PROBLEM danes uporabljamo popolnoma narobe. Biti problem namreč lahko pomeni, da dejansko sploh nisi problem. Da si naš. Da pod nobenim pogojem ne boš dvomil v vodstvo, ki pa že od nekdaj mora biti **KARIZMATIČNO**. Lahko pa pomeni, da si problem, ker dvomiš in sprašuješ.

Ali razumete dilemo, ki smo jo opisali? Ali se vam svita, da Starnjani (ali danes ljudje, v katerih kraljuje starnjanski gen) ne vidijo problema tako, kot ga vidite vi? Da je za njih problem samo tisti, ki je z njimi. In da so oni dejansko največji problem.

Zakaj omenjamo novejšo zgodovino? Zato ker starejše ne poznamo in je zato logično, da primarnih, torej starnjanskih besed, ne poznamo. Prvotni pomeni besed so izginili. Izumrli. Kot dinosavri. Ko pa so potomci Starnije sestavljali svoj lastni slovar, so besedam pač dali napačen pomen. Kdo bi jim zameril. Ko je bilo potrebno slovar pač na hitro napisati. Če pa hitiš, pa še glavo izgubiš.

Povejte, če nimajo prav tisti, ki trdijo, da smo potomci Starnjanov resnično smešni, ker nenehno bojujemo boje med sabo. Pravijo tudi, da borbe potekajo zaradi utesnjenosti, ki jo je povzročila večstoletno podjarmljanje s strani tujih narodov. In da je logično, da pleme, ki ne more sovražiti drugih plemen, ker mu ne pusti gospodar, najde sovražnika znotraj sebe.

Sovražnika pa je potrebno vedno iskati in to zato, da se **fantiči** oz. **tiči za zabavo** (fan=zabava, tič je pa tič) kalijo v borbah, ki pa so bile od nekdaj ključne za preživetje. To pa drži. Namreč, da je bojevanje potrebno. O tem ni dvoma.

Lahko pa imajo prav tisti, ki trdijo, da so vsi spori posledica napačnega razumevanja BESED med potomci Starnjanov. Ki besede uporabijo nekoliko preveč površno. Ali pa zmotno. Ali pa na pol. Predvsem pa po svoje. Po starnjansko ali po slovensko.

Si predstavljate, da nekdo reče, da si problem in ti se mu zahvališ za dobronameren pozdrav. Ker si ga razumel, da te je pohvalil, da si resnično pravi član skupnosti. Ker pač imaš srečo in te je babica, ki izhaja iz starnjanskega družinskega debla podučila o pravilni, torej starnjanski, uporabi besede problem.

Tvoj sogovornik pa bi te primeroma nekam postrani pogledal, saj bi uporabljal pomen besede PROBLEM, ki velja med običajnimi smrtniki. Konflikt je neizbežen. Vojna napoved je že izdana.

Razumete? Konflikti znotraj Starnije v novejši zgodovini so prav gotovo lahko posledica zgolj nerazumevanja pravih pomenov BESED.

Po domače gre za to, da iste besede uporabljamo različni potomci Starnije različno. Eni po starnjansko, drugi po slovensko. Po naše. Po plebejsko.

Si zamislite, da smo odkrili prave vzroke težav?

Ta trenutek lahko prekinete s prebiranjem teh vrstic, saj se morate pripraviti na pravo miselno avanturo. Kaj če boste v nadaljevanju odkrili nekaj, kar vas že dolgo tare? Pojdite takoj na manjši sprehod. Ali se posvetite kakšni drugi razvadi. Potrebujete namreč odmor.

Ko se boste vrnili, Vas popeljem v čudežni svet resnic. Ki so jih napisali naši predniki

Še niste šli? Na sprehod, mislim.

Nadaljevanje po sprehodu.....

Kje je torej problem?

Ali veste kako so reševali nesporazume starejša plemena, ki jim danes rečemo večstoletne civilizacije, ki še niso poznale Zakona o lokalni samoupravi, raznih ustav itd.? In kako so prišli do dobrih rešitev? Ne?

Saj res, beseda **USTAVA** izhaja iz besede ustaviti. Ko se držiš ustave, tako ne smeš hiteti. Še več. Ustavi se in premisli. Premislek je potreben tudi ko gre za korupcijo nepotizem in druge izme, ki so si jih potomci Starnije izmislili, da komplicirajo življenje. Ki pa v času Starnije ni bil tak. Saj veste. Paša, spanje, paša, spanje, veselica, paša, spanje, veselica....

Vem, da ne veste kaj je resnični problem, saj vas to niso učili. Ker je modro učiti samo to, kar je pomembno za tiste, ki vladajo. Si zamislite, da bi v šoli učili dobre prakse, ki so zagotavljale preživetje v preteklosti in bi nadebudni Janezek učiteljico vprašal: »Tovarišica, zakaj pa to stvar, ki je bila dobra, danes ne uporabljamo več?« Si zamislite zadrego uboge učiteljice? Ki bi morala pojasniti, da je to zato, ker bi potem morali priznati nezmotljivost vodstev? Ki so tudi napisali pravo in edino zgodovino. Ki je podobna švicarskemu siru. To pa ne gre. In zato se tega v šolah tudi ne uči. To je logično.

Zato, ker upate in raziskujete, ker se je v vas naselil črv dvoma, boste brali našo basen naprej. To je dokaz, da živite. Da vam niso vzeli volje do iskanja skupnih rešitev. Da ste pač optimistka ali optimist. Pridni.

Obljubim Vam, da Vas ne razočaram. Po prebiranju teh resnic, ki sledijo, boste namreč spregledali...in začutili boste odrešitev.....srečali se boste z Nirvano. Samo zaupajte mi. Jaz vem, kaj je prav, saj sem nezmotljiv. Ups...

»Moram nehat«. Ko pišeš in miselno telovadiš, se namreč zelo vživiš, in predstavljajte si, kako sem se že videl na belem konju, za mano pa množice sledilcev..... ki vzklikajo svojemu vodji. Slonu – po starnjansko. To pomeni, meni. Ki sem nezmotljiv v predvidevanjih. Da zmagam v svoji domišljiji v vsaki igri šaha, vam niti ne rabim posebej poudarjati. Povedano drugače, vživel sem se v vlogo Starnjana. Torej človeka, ki je dopustil starnjanskemu genu, da prevzame oblast nad njim. Nad vrednotami, ki naj bi veljale med ljudmi.

Verjemite, zelo mamljiva je situacija, ko se v miselnih telovadbah približuješ božanstvu in resnično začutiš, da imaš možnost pridobivanja oboževalcev. Sedaj lažje razumem prave rok zvezde. Ali vrhunske filozofe. Ali politike. Ali pa preveč »angažirane« predstavnike cerkva. . Ki imajo sledilce.

Oboževalke in oboževalce. Ali pa naše junake iz basni, ki se jim prikrade starnjanski gen, jih zaslepil in začara do te mere, da sploh ne vidijo problema. Kako le, saj v času navdušenja uporabljajo starnjanske pomene istih besed, kot jih običajni smrtniki uporabljamo v dnevni komunikaciji. In zato je logično, da ne vidijo nobenega problema v svojih ravnanjih. Ko rečejo, da je nekaj potrebno storiti, to tudi iskreno mislijo in to tudi takrat, ko jih vprašaš po argumentih. Ker besede argument ne poznajo, je logično, da delajo vse prav. Sedaj razumem. Tudi vi?

Za **KARIZMO** pa ni dovolj, da nekaj napišeš. Ali ustvariš družino in topel domek. Ali pomagaš po svojih močeh. To ni bilo dovolj za pridobitev karizme, niti v Starniji, kjer so karizmo pripisali nekemu, ki se je odločil nekaj narediti in je to tudi storil. Torej bila sta dva pogoja. Da je vodja sam povedal, kaj je potrebno narediti. In, da je to tudi storil. Torej, da ni odložil ali preveril, če bi bilo morebiti modro narediti kaj drugega. Bolj pametnega. Sedaj šele razumem, zakaj se nekaj dela brez argumentov.

In vodja Starnije, ki mu je bila pripisana beseda KARIZMA, tudi ni potreboval ničesar pisati. Ali javno govoriti. Ali kaj obljubiti. Ali pojasnjevati. Ali argumentirati.

Besedo argument v Starniji seveda niso povezali. Da bi vodja moral komu kaj utemeljevati oziroma dokazovati kakšno svojo trditev, kar naj bi pomenila beseda danes, seveda ni bilo za pričakovati. Zato se ne čudite, da včasih kakšno kadrovske rešitev izpeljemo na način, kot so to delali v Starniji. Ko ni bilo potrebno pojasnjevati o razlogih vodstvenih odločitvah, ki pa so vplivale na priboljške, ki prihajajo vsakega petega v mesecu. Da bi takrat moral vodja pojasniti zakaj je dal priboljšek tigru in ne mišu? Dajte no. To pa res ni pomembno.

Če se kdaj srečate z odločitvijo, ki jo nekdo sprejme in tudi izpelje, pa imate občutek, da odločitev ni argumentirana, se ne čudite več. Zagotovo je odločitev sprejel starnjanski gen, ki se skriva v prijaznih stricah, ki so izvoljeni za sprejemanje odločitev.

Takrat, v času Starnije, je bilo ključno, da je zadeva "poštimana". "Zrihtana". Sprejeta. Ali gre za dobro ali slabo stvar? Kdo bi o tem razmišljal. Važno je bilo, da je opravljeno. In že so mu sledili. Saj so vedeli, da nekaj bo. Pa čeprav se je lahko zgodilo, da te vodja pohrusta za večerjo. Saj veste, da so bili Starnjani živali ne?

Pod pojmom karizma danes običajni ljudje razumejo sposobnost jasne in vizionarske komunikacije, katere sporočilo je navdihujoče in pritegne ter motivira druge posameznike. Karizma izvira iz vrednot in občutkov. O njej je govoril že Aristotel, ki jo je opisal kot vpliv, ki ga sestavljajo **logos** (razum), **ethos** (značaj) in **pathos** (navdušenje). Aristotel trdi, da moramo, če želimo prepričati ljudi, uporabiti močne argumente, vzpostaviti osebno in moralno kredibilnost in v ljudeh prebuditi čustva in strasti.

Kot je razvidno iz razumevanja besede KARIZMA v novejši zgodovini, gre za aktivnosti resničnega vodja, ki zahtevajo kar precej znanja in naporov, ki ga sledilci prepoznajo prostovoljno. Ne pod prisilo. Ali s strahom. Ali na podlagi določil Zakona (o lokalni samoupravi ali o šoli).

Je pa res, da se da karizmo tudi kupiti. Danes temu lahko rečemo, da ti jo ustvarijo mediji. Za potomce Starnije, ki besede jemljejo "po starnjansko", je namreč dovolj, da nekdo sporoči, da je bodoči vodja kupil karizmo in karizma, kot nekakšna avreola, je že prilepljena na zatilje izbranca. Saj veste. Potomci Starnije zelo spoštujemo nekoga, ki ima veliko nečesa, kar nimamo sami. Trenutno je zanimivo blago, ki privlači, denar. Ali pa vpliv, ki se pridobi po funkciji.

Življenski uspeh posameznika merimo samo z enim kriterijem. To pa zato, ker je to bolj enostavno. Je "starnjansko". Nekoga presojati z več kriteriji, je resnično naporno. S tem smo dokazali, da smo resnično potomci Starnjanov, ki so se v velikem loku izogibali pretiranemu naporu. Saj veste, da je bil miselni napor še najbolj nezaželen.

Če govorimo o pravi karizmi (po Aristotelu), kot o nečem, katere bližine si želi sleherni smrtnik, torej govorimo o resnično nečem, kar je blizu ideala. Adolfu in mnogim Josipom tako ni mogoče pripisati karizmatičnosti, saj jim manjka najmanj en element, ki sestavlja karizmo. Razen, če karizmo uporabimo po starnjansko, seveda. Kjer se je presojal samo en element. Kjer besede **KAJ JE PRAV** (ethos- etika) niso poznali.

No. Mogoče so jo. Samo razlagali so jo na način, da je etično, če nekaj nekemu vsiljuješ. Danes vemo, da temu ni tako.

ETHOS-a določeni junaki naše zgodovine niso imeli niti za ščepec! Imeli pa so veliko PATHOSA in to je bilo dovolj, da so jim ljudje sledili. In to množično. Več kot 90 odstotno. In kako je to mogoče? Ali je mogoče, da geni Starnije živijo v današnjih ljudeh in imajo sposobnost priklica vedno, ko postanemo ljudje lačni?

Kaj pa če ima demokracija potomcev Starnije vgrajeno napako, ki omogoča, da prevzamejo oblast le ljudje, ki nimajo vseh potrebnih elementov, ki sestavlja karizmo? Kaj pa če to ni slučajno in so pravila o ustroju držav pisali geni Starnije?

V času Starnije je bilo vse drugače. Ko govorimo o značilnostih, ki so jih morali imeti vodje. Karizmo so takrat pripisali samo osebi, ki je izvršil nekaj, kar je bilo potrebno storiti.

Vem, da ne razumete, kako je to mogoče, da včasih niso spraševali ljudi kaj bi bilo potrebno storiti za njihovo dobro. In da so vodje bili edini zveličavni odločati o prioritetah. Da, včasih niso poznali referendumov, ljudskih iniciativ, političnih programov itd. Ne, takrat so to nehvaležno delo, torej delitev priboljškov, zaupali samo vodjem. Zakaj bi si belil glavo z nečim, če pa smo za to določili druge. To je logično. In starnjanski narod se je lepo brezbrizno pasel v drugih dolinah.

Če se vam kdaj zazdi, da danes o delitvi skupnega denarja odločajo tisti, ki ste jih volili, verjemite, da se motite. Nekakšni sveti (udeleženci svetov seveda), kot se imenuje mesečno srečanje izbrancev naroda, imajo popolnoma enak miselni proces, kot je veljal že v času Starnije. Zakaj bi se svetnik ukvarjal s tem, kako in kdo odloča o delitvi priboljškov, kot danes rečemo denarju, ki je naš skupen? Saj smo vendar volili in zaposlili? In ti, torej tisti, ki dobivajo priboljške preko plač, se naj sekirajo o našem denarju. Zakaj bi se mi? Tako razmišljajo naši predstavniki, ki se včasih poimenujejo kar sami, da so svetniki (apostrof na i-ju). Naši bratje po krvi bi ta pojav, torej predajo odgovornosti na vodje imenovali z naslednjimi besedami: "Ljudi dajte pare meni, i ja ču da se brinem umesto vas".

Tisti, ki ste jih volili, svetniki namreč, opravljajo funkcijo baje »neprofesionalno«. Z drugimi besedami »amatersko«. Lahko tudi "po domače". Malo za hec. Ko imajo višek časa. Ker smo pa vsi s časom nekoliko na kratko, pa...saj veste kako je to. Žrtvovati se za druge? Ne se "hecat". To delajo samo osli.

Brez dvoma pa svetniki vedo, da morajo na mesečnem srečanju zgolj pritrđiti želji vodje. To pa zato, ker v t.i. svete po nekakšnem čudežu pridejo izbranci, ki imajo veliko genov iz naše pravadnine – Starnije. Logično. Če si nekemu zaupal, naj to tudi izpelje. Pa še predlaga naj sam....kar želi izpeljati.

Sedaj veste resnico o bivanju in zakaj se med seboj ne razumemo. Geni Starnije so krivi za vse hudo. Ne mi. In tudi opravičilo za nerazumska ravnanja lahko najdemo takoj. Spotaknil sem se, ker mi je nagajal gen iz Starnije in ne zato, ker sem nepazljivo stopil na spolzko blato. In življenje je znosnejše. Našel sem opravičilo, si lahko misli oseba, ki izvede kakšno nalogo drugače, kot se od njega pričakuje. Popravljanje napak več ni potrebno. Sedaj razumete, zakaj premnogi neprestano grešijo in še vedno živijo lahkotno življenje? Ker življenje naši izbranci jemljejo po starnjansko, je en možen odgovor. Bojim se, da je pravi.

Nekateri pa menijo, da je za neetično življenje kriva vera, ki predvideva spoved, ki omogoči očiščenje? Češ, če grešim, se spovem in lahko grešim naprej. Bojim se, da vera sama po sebi ne more biti krivec. Veste, tudi vero mnogi razlagajo po starnjansko. Na pol. Vzameš samo tisto, kar ti ustreza. To pomeni tudi, da imamo Starnjane tako med množico vernih, kot tudi v tisti množici, ki domnevno ne verujejo v nič.

Besedo problem pa razumite kakor koli želite. Če se počutite starnjansko, potem naj vas nihče ne prepriča, da niste najboljši v skupini, v kolikor vam rečejo, da ste PROBLEM.

Če čutite, da ste človek v svoji celovitosti, pa besedo razumite na način, da še živite, ker dvomite. In bodite srečni.

V obeh primerih se torej počutite odlično.

Trik življenja je torej samo v tem, da besede uporabite pravilno. Zase.

Starnjani po starnjansko, ljudje po slovensko (v vsake primeru uporabljajte materin jezik).

Občasni nesporazum, ko se ne bomo razumeli med sabo, bomo že rešili. Saj veste. Sedaj bo lažje. Ker se bolje poznamo. Ker vemo kaj oz. kje je PROBLEM!

Vsi smo torej potomci Starnjanov. Razlike pa so. Očitne. Eni potomci Velike Starnije dovolijo, da se starnjanski gen v njih razvije, drugi pa tujku ne pustijo razbohotenja.

Zakaj?

Mogoče zato, ker zadnji iščejo odgovor na vprašanje: "kaj je prav"? In besedno zvezo ne uporabljajo po starnjansko ter vprašanje postavljajo najprej samemu sebi?

Najnovjša novica iz Starnije – to ni nadaljevanje basni, je zgolj manjkajoči segment IV.

Pavijanov privid in kaj je pomembno za odločitve

Z veseljem Vam sporočam, da smo odkrili nove izkopenine, ki v veliki meri pojasnjujejo življenje v pradomovini, naši Veliki Starniji. Veste sestavljanje koščkov ni enostavno. Ker material trohni, se razgrajuje, puhti. Ti moraš pa vedeti vse, kako so nekoč živeli praljudje, kje so spali, kako so reševali svoje probleme itd. Na razpolago (za raziskovanje preteklosti) imaš pa samo nekaj ostankov iz prahu, ki je ostal od neke kosti. Ali kamna. Ni lahko. Pa veliko časa vzame.

Veste v Starniji (to potrjujejo najnovjša sondiranja zemlje) je bilo zelo pomembno vprašanje tudi: **“kako lahko nekdo zapravlja čas za druge stvari, kot za pašo in/ali spanje”**. To neobičajno ravnanje posameznika je bilo tudi preganljivo. Zato se ne čudite, če vas kdo pobara, da zapravljate čas z neumnimi vprašanji ali z delom, ki ni običajno za populacijo, kjer prebivate? To je brez dvoma ostanek obnašanja, ki je povezan s skrivnostnim starnjanskim genom, ki prebiva v vašem sogovorniku.

Najnovjše najdbe, torej okruški kamenin, nam povedo, da je veliko vlogo v “boju za kuro” odigral tudi **PAVIJAN**. Potrpate malo, saj Vam kmalu povem, kaj je storil. Še prej pa moramo našega junaka nekoliko opisati.

Kot veste Pavijani živijo relativno samostojno življenje. Včasih se skrijejo na drevo, včasih pa pohajkujejo po širnih travnikih ali stepah. Znajo tudi plavati. In to radi počno. So torej sposobni preživeti tudi v najhujših življenjskih razmerah. So ponosni. Odločni. Veliko komunicirajo s svojim tropom in to izvajajo temeljito. Podobno temeljito čistijo tudi zajedalce, ki se radi zadržujejo v njihovih kožuhih. Da si boste lažje predstavljali komunikacijske sposobnosti našega junaka. Zakaj imajo rdečo zadnjico še ni odkrito, obljubim pa, da to sporočim takoj, ko arheologi odkrijejo tudi to zanimivost.

Kako je “uletel” PAVIJAN v zgodbo “boj za kuro”?

Bojim se, da Pavijan tudi sam tega takrat, ko se je znašel sredi velikega ognja, ni dobro zaznal. Torej takrat, ko se je odvijal “boj za kuro”. Pavijan, ki je dejansko odigral eno izmed ključnih vlog v boju za kuro, in se tega niti zavedal ni, je bil torej neke vrste **kolateralna škoda**, kot danes rečemo nečemu, kar “nasanka”, a ni vpleten v spor med dvema stranema.

Resnična zgodba je bila naslednja. Pavijan se je sprehajal ob modro-zeleni reki skupaj s svojim vdanim prijateljem **PSOM**. Najnovjše raziskave potrjujejo, da verjetno od takrat še vedno traja veliko prijateljstvo med psi in ljudmi. Ne smete pozabiti, da so se Starnjani namreč križali z ljudmi.

Pravo prijateljstvo pa ostane. Tudi če oseba zamenja zunanjo podobo. Se npr. lepše obleče. Pes te je vesel ne glede na to, ali imaš novo frizuro, ali si slabe ali dobre volje. Nekateri pravijo, da je prijateljstvo med psom in človekom tudi edino iskreno in trajno prijateljstvo. Saj res. Dolžan sem

pojasnilo kako je nastala beseda **PRIJATELJ**, saj lahko tudi to besedo potomci Starnije narobe razumemo.

V Starniji so pod pojmom prijatelj razumeli nekaj kar **PRIJA** in to velja za **TE** in da to tudi pomeni pravo tovariško ljubezen (**LJ** je okrajšava za ljubezen). Beseda **PRIJATELJ** je torej skovanka med besedami **PRIJA+TE+LJ**. Če tvojemu so-tovarišu prija, ko je s teboj, gre tako za prijateljstvo. Torej je pomenbno, da paziš na svoja ravnanja, ki bi lahko prizadela osebo, za katero šteješ, da je tvoj prijatelj. Z drugimi besedami gre za prijateljstvo vedno, ko si sposoben upoštevati čustva tudi bitja, ki je v tvoji bližini.

Seveda prijateljev je bilo tudi v Starniji zelo malo. To si lahko predstavljamo. Kako bo prijatelj nekdo, ki mora biti upognjen, saj v svojih mislih benti na svojega gospodarja? Ali pa kako je lahko prijatelj nekdo, ki mu narava ne dovoljuje **EMPATIJE** do bližnjega, ko pa narava zahteva boj za preživetje? Torej v Starniji je bilo prijateljstvo bolj izjema kot pravilo.

Prijateljstvo torej pomeni, da nekdo dela tako, da drugemu prija. Da drugi osebi ob tebi ni nerodno. Da se drugi počutil dobro, saj ve, da bo prijatelj priskočil na pomoč, ko jo potrebuje. Ko prijatelj že vidi rano za naslonjalo in si tudi predstavlja ne, da ti druga oseba ne bi posodila svoj košček kosti, kjer so pripete okončine, ki jim rečemo roke.

Kot izhaja iz dokumentarnega gradiva je torej beseda prijatelj v Starnji pomenila enako, kot to pomeni danes.

Zakaj pa še vedno pojem različno razumemo prebivalci današnje Starnije? To še ni odkrito, mogoče pa je potrebno razlog iskati v temu, da so pojem v Starniji uporabljali izredno redko. Če pa nekaj, torej besedo **PRIJATELJ**, ne uporabljaš veliko in se temu razmerju ne posvetiš, potem pa je jasno, da je čista izguba časa ukvarjanje s pravim pomenom navedene besede.

No, Pavijan, kot je bilo že povedano, je opravil nekega sončnega dne sprehod skupaj s svojim prijateljem, psom. Kar naenkrat pa mu šine nekaj v glavo. Pomislil je, da bi konstruktivno prispeval k umiritvi strasti med "borci za kuro" in učitelji v šoli za male živali.

Že ko se je odločil pohiteti v boj za pravico, pa mu na glavo pade sadež, podoben hruški. Bojim se, da gre za isti sadež, zaradi katerega so uboge kače izgubile noge. Ni si mogel kaj, da ne bi splezal na drevo in použil čudežni sadež. Tudi tukaj je fermentacija opravila svoje in Pavijan je pridobil še dodatno moč (poglejte si video posnetek v II. delu basni – Pavijan je na sliki). Še bolj se je videl kot rešitelja stvari. Še večji je postal. Bolj pogumen in odločen. Ni ga bilo mogoče več ustaviti. Stanje je bilo že tako zaskrbljujoče, da je videl že privide. Kaj je **PRIVID**? To je nekaj, kar je blizu vida (je pa **PRIVIDU**) a ni mogoče z gotovostjo trditi, da je to res. Torej gre za nekaj, kar se ustvari v glavi in oči tega niso videle. Privid pa je Pavijanu dejansko nekaj povedal. Rekel mu je namreč: "Izbranec Pavijan pojdi v šolo za male živali in sporoči, da bo levinja poskrbela za vse učitelje in učiteljice. Da je že vse dogovorjeno. Pomiri duhove".

Ubogi Pavijan je ukaz takoj želel izpolniti. Če ti nekdo nekaj prišepne in je takoj jasno, da je nekdo, ki ga ne vidiš z očmi, a ti govori, brez dvoma najmodrejši na svetu, potem to seveda tudi storiš. In to iskreno. In takoj.

V svoji predramljenosti je Pavijan pozabil na svojega prijatelja in odvihral je direktno v boj. Od takrat naprej velja, da je pes večji prijatelj človeku, kot je človek psu. Sicer se ne bi dogajalo, da kakšen

sprehajalec pozabi svojega prijatelja privezanega ob kakšnem štoru, ko lastnik živali obišče knjižnico (po starnjansko votlina, kjer teče mala voda) ali tiskarno (po starnjansko votlina, kjer včasih teče tudi hudournik).

Pavijan je torej odjadral v šolo za male živali, kjer je starše malih živali prepričeval, kaj je za konec boja nujno potrebno. Uboge živali seveda niso vedele ničesar o razlogih za boj in tudi ne o ciljih boja. Zato je Pavijan vzel v roke kamen, ki pušča sledi (danes bi temu predmetu rekli kreda) in na debelo drevo je začel risati črte in druge znake, ki bi podkrepile njegovo pričevanje srečanja z duhom. Na drevesu, kjer raste sadje, ki hitro fermentira.

Od tistega časa naprej metodi iskanja najboljših rešitev po angleško rečemo "**COST BENEFIT ANALIZA**". Takrat risanju po deblu seveda niso rekli tako. Je pa mogoče razbrati, da je risanje po deblu naredilo veliki vtis na starše malih živali. Še posebej jih je prepričala zgodba, ki jo je zelo podoživeto povedal Pavijan. Kdo mu ne bi verjel? Ko je pa skakal po deblu, risal črtice, kroge, ravne in poševne črte. Ko je bilo potrebno podčrati kakšen stavek, ki ga je izustil, je pričel ponovno govoriti o srečanju s PRIVIDOM. In starši malih živali so odprtih ust poslušali in na koncu sprejeli predloge našega junaka. Prepričal jih je, da je mlada levinja najboljša izbira zato, ker je pod njenim imenom bilo narisanih največ znakov. Ki jih je risal na deblo. To je pomenilo, da ima levinja največ možnosti za dobro vodenje šole. Vse je razvidno že iz debla. To je to. Ne smete pozabiti, da besede argument Starnjani niso poznali, zato je za razumeti, da je bilo važno zgolj pod njenim imenom nekaj narisati in odločitev je jasna. Tisti, pod katerim imenom je narisanih največ znakov, je zmagovalec. In starši malih živali so sprejeli odločitev.

Da, takšna je bila zgodna o Velikem Pavijanu, ki je želel rešiti spor v Starniji. In to iskreno. Rešiti spor, mislim.

Seveda mu spora ni uspelo do konca rešiti. Saj se je izkazalo, da PRIVID ni podal resničnih podatkov. Da se je malo zmotil in zavedel tudi Pavijana. In da živali, ki so poučevale male živali, niso sprejele razlage gorečega Pavijana.

Mogoče bi to storile, če bi ga slišale. Kdo ve, kako bi se razpletla zgodba. Mogoče bi usodno vplivala tudi na naš današnji vsakdanjik. Veste, včasih male stvari vplivajo na usodo celotnega planeta. Saj veste tisto zgodbo o mahanju s krili malega metuljčka.

Je pa zgodba o Pavijanu poučna, saj nam pove, da tudi med potomci Starnjanov s precejšnjo verjetnostjo živijo prebivalci, ki trosijo približke resnic, ki pa so včasih ključne za sprejemanje naših odločitev.

In kako moramo ravnati mi? Danes?

Saj veste odgovor. Vsak po svoje. Eni po starnjansko drugi po slovensko! Sedaj bo lažje. Ko vemo kaj je problem.

S prividi se pa ne igrat. Saj veste. Če nekaj ne vidiš.....

Še to. Zakaj je bil Pavijan kolateralna škoda? Vas zanima?

Kolateralna škoda je postal zato, ker so Starnjani podelili priboljške zaradi največjega dosežka v boju za kuro drugi živali in ne Pavijanu, ki je odigral ključno vlogo. Da nekdo ni nagrajen za svoje dejanje,

čeprav bi si to zaslužil, pa že poznamo. Kaj ne? Ste razumeli? V Starniji so velikim junakom dodelili nagrado v obliki priboljška. In velika škoda seveda je, če nekdo ne opazi resničnega junaka boja. Ki bo nagrajen. Kako je nastala beseda KOLTERARALNA pa ne znam pojasniti. V kasnejši zgodovini lahko zasledimo, da se je prijel tudi izraz **OBSTRANSKA**. Škoda na primer.

Jasno. Priboljški vedno pripadajo pravim-našim zvezdam, ti pa ostaneš ob strani in gledaš, kako se mastijo. In Pavijan je moral še naprej sam skrbeti za svoj lačni trebušček, saj očitno ni sodil v ožji krog izbrancev za priboljške.

Pavijani se še danes potepajo po stepah in ponosno pripovedujejo zgodbo o tem, kako je njihovega prednika nekoč srečal PRIVID. In to pripovedujejo z veliko vnemo. Da ne bo pomote.

www.strazar.org

Kako bi lahko rešili spor Starnjani – povzeto po zapiskih “Generala po bitki” – V. del

Najboljši sodnik za naša ravnanja ali kaj pomenijo besede odločitev, vrednote in utemeljitev

Besedilo v nadaljevanju je, na prvi pogled, morebiti napisano nekoliko zmedeno. Razumeti pa je potrebno okoliščine v katerih je pismo nastalo. Avtor pisma je bil tudi sam arheolog in se je ukvarjal tudi s prigradami iz Starnije. Iz arhivov je mogoče ugotoviti, da gre za avtorja, ki se je poimenoval “General po bitki”. Material oziroma pismo, ki smo ga našli v zaprašenem podstrešju, je že načel zob časa, zato ne zamerite, če smo pri rekonstrukciji pisma morebiti kaj napačno zapisali.

Gre pa brez dvoma za temeljito analizo bitke in vseh odnosov, ki so vladali v Starniji. General po bitki, kot se je podpisal pod pismo, je očitno pisal svojim bližnjim. Ni pa bilo mogoče ugotoviti, za kakšno povezavo med bralci in avtorjem gre. Brez dvoma pa jih je rotil, da ne delajo napak, kot so jih delali Starnjani.

Ne zamerite za slabe prevode. Upam, da bo mogoče uporabiti vsaj nekaj malega. Saj veste. Mozaik se včasih tudi ne sestavi. Poskusiti je pa potrebno.

Neznani general je živel verjetno nekaj stoletij po dogodku, ki so ga Starnjani poimenovali “bitka za kuro”. Zapisal je naslednje misli:

Ne vem, kako naj začnem. Včasih gredo besede malo težje iz možganov preko tipk v eter (očitno je avtor že poznal pisalni stroj). Takrat, ko tipkaš (pišeš) o stvareh, kisaj veste. To je odvisno od vsakega posameznika, ki ima lahko svoje skrivnosti. In zavore, ki včasih ne pustijo nadaljevanja poti.

Arheologi, ki odkrivajo(mo) stare “resnice”, ki jih slikajo izkopanine, niso osebe, ki bi jih pričakovali z vzkliki in rožicami ob vsakem snidenju. Kako le, ko pa novice iz prazgodovine (npr. Velike Starnije) niso vedno prijetne za nas potomce. Imam občutek, da geni gledajo, vohajo in vidijo. Da izrek “zgodovina se ponavlja” dejansko stoji. Drži. In to zato, ker v nas prebivajo informacije iz zgodovine. Za poenostavitev temu recimo, da so pretekla izkušnja shranjene v genih, ki prebivajo v nas.

Opaziti je, da se ljudje sprašujejo: “Zakaj arheologi kopajo po preteklosti oziroma po grobovih, ko pa je na njih že lepa trava, ki navzven kaže lepo življenje in bodočnost”?

Ne vprašajo pa se, zakaj so grobovi nastali. Ali je bilo to potrebno? Predvsem pa se ne sprašujejo, kaj bi bilo potrebno storiti, če se danes zgodi enaka situacija, ki je botrovala nastanku grobov. Kaj bi morali storiti, da grobov sploh ne bi bilo, ali da jih ne bo! Zato je zgodovina pomembna. Da se iz nje kaj naučimo. Da ne delamo napak po nepotrebem.

Dobivam občutek, da se vprašanje "zakaj se to dela" (brska po preteklosti), pojavljajo zgolj zato, da ne bi nekdo le po nekem naključju ne vprašal: "ali je to vse res"?

Ali smo resnično imeli premalo informacij o tem, kako je potekalo življenje, ki v veliki meri vpliva tudi na sedanost? Ali so nam resnično zatajili vsa dejstva in resnice, ki so potrebne za življenje z obrazom človeka, ki se ga ne bo sramoval njegov otrok? Predvsem pa, ali je mogoče, da tudi danes ne dobivamo relevantnih informacij, ki so potrebne za modre odločitve.

Danes ljudje postavljamo neumna vprašanja. Kot, da bi se naučili, da je tako bolje. To ne delamo zato, ker bi bili neumni. Občutek imam, da se to dogaja zato, ker soočenje s samim seboj predstavlja šport, ki ni zaželen. Ki skeli, kot bolečina, ki jo povzroča zobozdravnik, če ga preredko obišeš.

Ker ni ugodno srečanje s samim seboj. Ko položiš račune sebi. To je verjetno najtežje. Težje, kot ugotavljati krivde drugih in popravljanje napak za drugimi. In zato neumna vprašanja, ki jih dobimo servirana na mizo vsakodnevno. Kot primeroma. Kakšno bo danes vreme? Bo? Si že potrgal? Kaku kej?

Mogoče sem krivičen, do preprostih, vsakodnevnih vprašanj. Mogoče bi moral reči, ne to, da postavljamo neumna vprašanja, temveč predvsem to, da pogrešam PRAVA vprašanja. Jih je pač premalo. Ali pa jih sploh ni. Kako pa dobiti dobre rešitve, če najprej ne poiščemo pravih vprašanj?

Še najbolj zaskrbljujoče pa je, da vprašanj ne postavljajo tisti, ki odločajo o naši usodi. Ki bi morali iskati najboljše rešitve. Posredujejo nam samo odgovore, ki slonijo na odločitvah brez analize. In argumentov. Ker pravih vprašanj sploh ni bilo. Logično. Potem tudi dobrih odgovorov ni za pričakovati.

Vsa navedena vprašanja zapolnjujejo prazen prostor odnosov samo zato, da se ne postavljajo prava vprašanja. Ki dejansko vplivajo na naš vsakdanjik. Na naš odnos s sogovornikom.

Ali ste že opazili, kako človek, ki ima slabo vest in mu postavite neprijetno vprašanje spreminja barvo, mimiko obraza in ton glasu? Ko je človek pod pritiskom, še bolj, kot sicer, igra. In pleše. Nasmeh je "zaigran". Ton glasu pa višji, kot sicer.

Toda tako ne reagirajo vsi. Tisti, ki niso umazali obraza, ki nimajo slabe vesti, tega ne počno. Nemalokrat se žal premnogi sramuje tudi revščine. Kar pa ni prav. Predvsem to velja za najmlajše. Ki pa res ne smejo biti krivi za stanje, ki je izven njihovega dosega.

Sramu pa ne poznajo tudi tisti, ki vesti sploh nimajo. Ali obraza. Da, ti so največji zmagovalci današnjega časa. Poimenujmo jih s pravim strokovnim imenom, psihopati. Ti pa ravnajo drugače. Zenica v njihovih očeh ne trzne niti takrat, ko bi čuteči človek že jokal. O analizi vpliva velikosti možganov, zadolženih za čutna polja, je veliko že napisanega. Kjer je mogoče ugotoviti, da se ljudje med sabo resnično razlikujemo tudi zaradi dejanskih fizioloških razlik naših možganov.

Obstajata torej najmanj dve vrsti ljudi. Tisti, ki čutijo bližnjega hitreje in tisti, ki tega čustva ne premorejo. In niso sami krivi.

Obstaja pa en problem. Ljudje, ki ne čutijo bližnjega, tega ne vedo in podzavestno opravijo manipulacije z ljudmi, ki naivno verjamejo nekemu, ki govori jasno in odločno. To, torej odločno

podajanje, pa radi poslušamo vsi. In če se ne poglobimo v odnos, lahko pride do nečesa, kar si nismo niti v sanjah predstavljali. Da se nam dogaja.

Kako prepoznati vzorce opisanega obnašanja? Da bi vedeli, kako s kakšnim človekom spregovoriti? Na daljši rok? Malo za hec? Ali pa na način, da se pogovor čim preje konča.

In kako to dejstev, torej razlika v fizioloških razlikah med ljudmi, ki v veliki meri pogojujejo naše obnašanje, vpliva na naš vsakdanjik?

Ste se kdaj to spraševali? Ko se družite z družinskimi prijatelji? S sodelavci? Partnerjem? Ali pa politikom?

Ali ste že kdaj dobili občutek, da ne dobite odgovorov na vprašanja (od svojih sogovornikov), čeprav ste nekomu jasno in glasno povedali vse, kar mu gre? Ko ste že prvič, ko ste mu povedali, kaj je problem, mislili, da se bo izboljšal. Da bo razumel. Kako ne razume, saj je popolnoma jasno, kaj je narobe. Za vas seveda.

In ko ste nekomu nekaj povedali, kar mu gre..... se ni spremenilo nič. Vse poteka po ustaljenih tirnicah naprej. Enako. Še več. Sogovornik ni niti malo spremenil svoje obnašanje, čeprav se Vam zdi, da je tisto kar govorite zagotovo najboljše za vse.

Da boste bolje razumeli. Podobno, kot je zgoraj opisano, se po nekaterih najnovejših ugotovitvah počuti veliko naših soprog. Ki se trudijo spremeniti Njega. Ki ga ljubi neizmerno. On pa, kot nekakšen trot ničesar ne razume. No, natanko o takšni situaciji sem pisal. Toda pazite. Odnos s partnerico in drugimi bližnjimi ne smemo metati v isti koš. Morebiti primerjava ni najboljša. Lahko pa z njo najhitreje prikažemo dileme, ki se nam porajajo vedno, ko razmišljamo o odnosih v širši skupnosti.

Ali se vam je že zgodilo, da ste ob komunikaciji s sogovornikom dobili občutek, da z njim ne delita istega planeta? Očitno živi drugje, kot vi, čeprav se vsakdanje srečujeta? Ali pa ne deli istih vrednot, kot vi. In mu nekaj, kar je za vas sveto ne pomeni prav nič.

No, potem se počutite enako kot jaz ta trenutek. Ko to pišem in razmišljam o odnosih med ljudmi v širši skupnosti. Ki so trajali. In pride izkušnja, ki spremeni vse. Kako je to mogoče? Ali sopotnika nisem poznal, ali sem živel v zablodi ali pa življenje, ki ni statično, prinese nove izkušnje, ki razgalijo....odnos.

Bojim se, da gre za slednje. Očitno življenje potrebuje preizkušnje.

In vse to so se spraševali tudi naši dedki in babice. Enako je bilo. Živeli so v slogi oziroma v nekem ravnovesju družbene moči, pa pride nekaj, kar vse podre. In ljudje nastopijo eden proti drugemu. Kako je to mogoče? Zakaj se to zgodi? In zgodovina se dejansko ponavlja. Mogoče v drugačni obliki, pa vendar. Se.

Pa pride novo stanje. Dvoličnost, sprenevedanje, obiranje, igranje, plesanje..... "madona", ali se ne da resetirati vse odnose, ki določajo moje življenje ? In to takoj!

Pri mami bi malo počakal. Mislim na resetiranje odnosa z njo. Ker ne vem, kako bi bilo potem z mojim prehranjevanjem.

Pri ženici bi pa že nekoliko kolebal. In to samo zato, ker noče prebrati dobre knjige, ki sem jo pred kratkim dobil v roke. Noče. To me pa tako razjezi. Ker ne želi nekaj, kar sem prepričan, da je

pomembno. Zame. Za naju. Zakaj ona to počne? Ali zgolj zato....., ali pa zato, ker sem po njenem včeraj nekaj narobe naredil. Kdo bi vedel. Vem pa, da če bi prebrala knjigo, do problema sploh ne bi prišlo. Mislim tistega problema od včeraj. Res pa je tudi, da bi sodeč po navodilih iz knjige, moral tudi sam nekaj drugače narediti. Pustimo to, saj ona tega še ne ve. Ker ni prebrala knjige.

Gre za knjigo z nazivom "Spoštovanje in ljubezen". Iz nje je mogoče razbrati, da se je prvi s kompleksnostjo odnosov med moškim in žensko začel ukvarjati že Bog. Res, vsa modrost je napisana že v Svetem pismu. A kaj, ko je pa tudi navedena literatura napisana tako, da je ni mogoče pravilno uporabiti, brez da bi potrebovali dobrega prevajalca. V jezik, ki ga razumemo, čeprav je besedilo napisano v maternem jeziku.

Da draga moja, tudi ti bi lahko prebrala nekaj, kar meni pomeni precej. Videla bi, da je potrebno spoštovati svojega možička brezpogojno. Če želiš, da odnos cveti in buhti. In da to pomeni tudi to, da je včasih potrebno verjeti v spremembe in...čakati. Verjeti. Brez tega ne gre. Sedaj tudi razumem druge ženice, ki stojijo za svojimi dragimi, tudi če ga včasih pobiksajo. In tako je prav. Ker je tako že Bog zapovedal! Očitno so vse že prebrale "knjigo vseh resnic", samo še ti nisi, moja najdražja.

Če je Bog tako povedal, potem res ne vem, kdo sem jaz, da mu ne bi verjel. Rekel je namreč, da modrejši (v zakonu med ženo in možem) popusti. Ker pa vem, da si, draga moja, modrejša od mene že zato, ker nimaš časa modrovati tja v tri dni že zaradi vseh aktivnosti, ki nama jih je naplavilo življenje, potem verjemi, da si v najinem odnosu ti tista, ki.....je pač bolj modra. Ker modrine nisi še potrošila. In jo imaš več.

Še to. Če bi prebrala knjigo, bi spregledala, da moški brezpogojno ljubi svojo ženo že od dne, ko je to prisegel pri matičarju. Ali župniku. In to velja do preklica. Takšni pač smo. In ne znamo večkrat povedati tistega, kar tvoja ušesa rade slišijo.

Bom končal. Preberite jo. Navedeno knjigo. Tudi ti, draga ženička moja najdražja. Ne bom povedal kako je nastal starnjanski izraz "ti si meni najdražja", saj vem, da to že veste.

Pri drugih sopotnikih mojega življenja pa sploh ne bi kolebal. Takoj bi sprožil gumb, s katerim bi "resetiral" zgodovino odnosov. Takoj. Niti sekunde ne bi čakal.

Potem bi pa začel graditi na novih temeljih. Utemeljil bi sleherni odnos. Veste, starnjanska beseda **ARGUMENT** ima lepo sopomenko tudi v slovenskem jeziku. Reče se ji **UTEMELJITEV**.

Da, ta beseda je ključna tudi za rešitev zapleta iz Basni o Starnjanih. Govorim o bitki, ki se imenuje "boj za kuro".

Utemeljiti je torej potrebno vse, kar počnemo. Ker sicer lebdimo oziroma nas odpihne vetrič življenja iz razloga, ker nimamo sidra, ki bi predstavljal temelj za bivanje. Ker nimamo podlage. Utemeljiti je potrebno torej odnose. Ničesar ni dovoljeno storiti (tudi v imenu Boga ne!), kar ni zraslo iz temeljev, ki so postavljeni v nekem odnosu, ki pa vedno zraste iz nekega prijetnega idealnega stanja. Nekaj kar je pravično. Kar je lepo. Slednje, torej nekaj za kar se je vredno boriti, lahko imenujemo tudi **VREDNOTE**.

In kako bi začel utemeljevati novo-stare odnose?

Začel bi "takule" (Pismo v tem delu je nekoliko nečitljivo. Z veliko verjetnostjo pa lahko potrdimo, da je avtor uporabljal sleng in gre za besedo "tako"). Povedal bi sogovorniku, ki ga življenje večkrat pripelje mimo mojega polja zaznavanj, naslednje stavke:

1. Najprej se midva nekaj zmeniva. Utemeljiva najin odnos. Določiva skupaj najine vrednote. Povej nekaj, kar naju bo vezalo. Imenujva to najine VREDNOTE!
2. Lahko, da bo najin odnos trajal do smrti ali pa malo manj. Če želiva, da bo traja vsaj en dan, potem se zmeniva, kako bova reševala "nesporazume", ki jih naplavi življenje.
3. Predlagam, da uporabljava za razreševanje nesporazumov metodo, ki si ji reče "ARGUMENTE NA MIZO".
4. Sledilo bo tehtanje argumentov.
5. Na koncu pa bova naredila sklep o ravnanju, ki velja do preklica. Kdor bo kršil dogovor, bo popravil napako. Brez odlašanja.

Še nekaj manjka. Razsodnik. Torej nekdo, ki bo presodil kdo od dveh modrijanov iz prejšnjega odstavka ima prav, ko bosta naletela na prvo težavo njunega življenja. Vidite, tu pa naletimo na največji problem.

Bog je zapovedal, da mora modrejši v zakonski zvezi popustiti. In oba morata verovati. Verjeti v to, da bo sopotnik sprevidel. Ampak Bog je opisoval samo odnos mož-žena. Zakaj ni posvetil nekaj viška časa tudi za odnose, ki se rišejo med prebivalci neke zaključene skupnosti. Recimo ji Starnija.

Mnogo modrecev je razbijalo glave, kako rešiti opisani problem. Izumili so celo demokracijo, ki naj bi teoretično izluščila najboljše posameznike, ki bi prevzeli odgovornost voditi skupnost. Izumili so tudi referendum, ki naj bi pomagali iskati najboljše rešitve. Pa jim je uspelo? Poiskati model urejanja odnosov znotraj skupnosti? Kaj menite?

Res je, da imajo nekateri narodi posebne šole, kjer vzgajajo osebe, ki bodo odgovorno vodile narod v prihodnosti. Tam jih učijo veliko stvari, ki so pomembne za prevzem odgovornosti (ne oblasti, kot zmotno Starnjani imenujejo vodenje skupnosti), povezano s sprejemanjem odločitev.

In kako naj torej jaz UTEMELJIM odnos z drugimi osebami v skupnosti, če vidimo, da zadeva ni tako preprosta, kot se zdina prvo žogo?

Veste, jaz sem se intimno že **ODLOČIL**, kako bom postopal v prihodnosti.

Vi pa storite enako. Samo odločiti se morate. Beseda OD LOČITI pa pove, da se morate ločiti od nečesa. Od prejšnjega stanja. Pa bo šlo. Ali sedaj razumete, zakaj prepuščamo odločitve drugim? Kar se je izkazalo za napako? Ker pomeni odločitev, ki bi jo sprejeli, LOČITEV od nečesa starega. Kar pa ni ugodno.

Zato ločitve ne maramo. In tako odločitve ni. Ker ne vem, kaj bo potem. Pa čeprav to staro, še tako zelo smrdi. Ne gremo stran. Ker je tudi staro in zavrženo bolje, kot nekaj kar ne poznamo.

Kakor koli. Najdite svoj model urejanja odnosov, ki leži Vam. In ne drugim. Dobro pa bi bilo, da to sopotniku tudi poveste, da bo vedel. Sedaj bo lažje, ko vemo kaj pomenita besedi UTEMELJITEV in ODLOČITEV.

Nič, povedal vam bom, kako se bom zgoraj opisane dileme lotil sam.

Delal bom po korakih iz tega pisma (točke od 1 do 5). Za sodnika pa bom sogovorniku predlagal..... VEST. Izbrala bova torej vsak po enega sodnika. Vsak svojo vest. Ki pa je najpravičnejši sodnik. Je temeljit. Nima sodnih zaostankov. Vedno pride. Nič mu ne moreš zatajiti. Ali nečesa pred njim skriti. Tudi odvetnikov ne prizna. Nihče nima zveze pri njemu, da bi ti pomagal. Ne gre. Vsaj zaenkrat tega še niso pogruntali. Zato vest.

Kaj če pa nekdo nima vesti, ker mu del možganov za čustvovanje ne deluje? In kako to ugotoviti? V tem primeru bo potrebna pa prekinitve dogovora zaradi kršitve pogodbe!

Če bi Starnjani uporabili besedo ARGUMENT oziroma bi svoje ravnanje utemeljili, prav gotovo "bitke za kuro" ne bi bilo. Saj bi sprejeli pravilno odločitev. Za vse. Ne samo za zvezde.

Je še zapisal "General po bitki".

Starnjanpress